

עשרים פנקייקים נערמו על הצלחת, בדיוק כפי שרצה הנרי את
סוף העולם שלו.
סירופ המייפל כיסה את הכול ביסודיות ובנאמנות, כאילו ידע שזו
ההזדמנות האחרונה שלו להוכיח שמישהו זקוק לו בעולם הזה.

דוד וולצר / הבור

שישה דגי קרפיון נעו בתזזיתיות באמבטיה המרובעת, כשידו של מוכר הדגים חדרה אל תוך המים ושלפה את הקטן מביניהם. "זה גדול זה? זה קרפיון תינוקת!" אמרה הקשישה.

"איזה, גברת הנרייטה, זה הדג הכי גדול במים!" ענה המוכר ועיניו בוחנות את תגובתה. "עוד מעט הוא היה אוכל את הדגים האחרים!" "מה אתה אומר יואבי?" פנתה לילד שעמד בסמוך לשמלתה הפרחוננית. "זה דג גדול זה?" יואב לא ידע לומר ממרום תשע שנותיו האם הדג ראוי לתואר, או שמא הוא באמת מעט קטן יותר מהאחרים. הוא קיווה שהרמת הכתפיים תהווה תשובה מספקת. "תשמע לי חנטריש, אם אתה לא נותן לי עכשיו את הקרפיון הכי גדול במים שלך, אני לוקחת את הכסף שלי למקום אחר!"

ראובן חיך והחליף את הקרפיון הקטן בקרפיון מעט גדול יותר. "בבקשה גברת הנרייטה, הקרפיון הכי גדול בשוק." הנרייטה חתמה את המשא ומתן בהנהון אחד החלטי. משתלם לבוא לשוק ראשונים לפני כולם, חשבה.

"יופי," אמר ראובן וניגש למלאכת הניקוי.

יואב התבונן בהשתאות בקרפיון שינק את נשימותיו האחרונות לפני מהלומת הפטיש. הוא רצה לתפוס את הרגע שבו הדג מפסיק להיות קרפיון חי והופך לאוכל. אצבעות רגליו נעו באי נחת תחת רצועות הסנדלים, אך הוא סירב להתרחק מסבתו שעה שהשגיחה על ראובן החנטריש, שחם וחלילה לא יעז להחליף את הקרפיון הגדול באחד קטן.

מעמד השחיטה לא נעם לו במיוחד, אך בהחלט היווה שינוי מרענן לבקרים שלו. הקולות והצלילים של השוק פתחו את אוזניו לראשונה מאז נסתמו לפני שנה וחצי. עד לשבוע האחרון, במקום גב היד המלטפת של אמו, את יומו הייתה פותחת קריאתו הקצרה והתקיפה של אביו: "קום." בבית היה שקט מוחלט שהופרע אך ורק על ידי

דברים שהיו נחוצים להיאמר. "בוא לאכול", "תביא מאבנר שתי קופסאות ברודווי ארוך", "הלכתי לישון, אל תפריע." ולפעמים משפטים ארוכים יותר כמו "למה אתה עושה לי את החיים קשים?" לרוב העדיף יואב את השקט, בדומה לאביו.

"הכנתי לך סנדוויץ' עם הדרעק הוזה שאתה אוהב," אמרה הנרייטה והשחילה לתיק של יואב שקית שחורה מרשרשת עם שני כריכי חמאת בוטנים. "כשתחזור כבר יהיה לך גפילטע מוכן," חייכה. סוף סוף, חשב. כבר נמאס לו לראות את פני הדג ההמום מציצים מתוך נייר לבן ורעשני בכל פעם שפתח את המקרר. הוא חייך אליה בחזרה. היו לה את העיניים של אמו, החל מהצורה והצבע ועד הברק המיוחד. כבר מרחוק יכלו לראות את אחרוני הילדים רצים לבד או בליווי מבוגר לתוך הבניין הראשי של בית הספר. "איפה זה כיתה גימל שלוש? אתה יודע?" שאלה את האיש המשופם.

"אין לי מושג," ענה. "אני רק המאבטח." "טימפיט," סיננה לעצמה וחלפה על פניו הנעלבות. יואב נגרר מאחוריה ונמנע מלהביט בפניו. כשהגיעו לקומה הנכונה היא כבר הייתה ריקה. דלתות הכיתות היו סגורות כשמאחורי כל אחת מהן נשמע קול אחד מדבר. יואב תהה אם באחד מהחדרים עומד אדם שמדבר לעצמו בפני כיתה ריקה.

"הנה, זאת הכיתה שלך. תגיד לה שהיה לנו פנצ'ר בגלגל," היא קרצה לו ופתחה את הדלת הכבדה. יואב נכנס ולפני שהספיק לנסות את סיפור התקרר, הצביעה המורה על כיסא פנוי בפנינה ליד החלון. בצעדים זהירים חלף על פני זוגות עיניים רוחשות, חש עצמו נסרק ונלעג אל מקום נידח הרחק מאחור. זרם האוויר שגלש לכיתה דרך החלון הסמוך אליו גילה לו כי הוא מזיע. בתנועת יד מהירה ניגב את מצחו ובדק אם מישוהו קלט אותו. רק ילד אחד נוסף ישב לבד בצד השני של הכיתה, אולי לא היה מקום לידו בגלל הגוף הגדול שלו שתפס את רוב השולחן, חשב. סוף השיעור קרב כאשר קול חנוק נשמע מכיוון החלון. יואב זקף

את אוזניו בבהלה ושם לב שאף אחד מלבדו לא הפנה מבט אל עבר קולות התחנונים. זה נשמע שוב, הפעם מוכר יותר, יללה של גור חתולים. אך זו לא הייתה יללה רגילה, היה בה משהו שעשה לו לא נעים.

סוף כל סוף הגיע צלצול ההפסקה. הוא השתחל במהירות בין ילקוטים וילדים, רץ במסדרונות, קיפץ במדרגות וכמעט החליק כשהקיף את הבניין אל צדו האחורי. בעודו מתקרב, הבחין רק בשלוש דמויות כפופות ברכיים שככל הנראה הקדימו אותו. ריצתו נבלמה לכדי הליכה מהירה, ארשת פניו נותרה מאופקת, מחשבותיו התפתלו כערימת נחשים, אך קולו של החתלתול הותיר בו תקווה שמצבו לא החמיר.

כשנעצר, הביט מעל לשלושת הראשים; שניים מהם התגלו כבנים והשלישי כבת. בין ראשיהם צצה ונחבאה פרווה מהלכת, מציצת בבהלה בין רעידה לרעידה. אחד הילדים, תכול עיניים ושחור שיער, הרים מבטו לסקור את פניו של יואב וחזר להביט בחתלתול מבלי לגעת בו. "הוא ממש קטן," אמרה הילדה וידה מלטפת את היצור הקטן. גם יואב רצה לשלוח את ידו.

"איזה, הוא כבר לא גור, הוא נראה חזק," אמר תכול העיניים וחיכה לתגובה של חברו פרוע השיער.

"כן, הוא נראה חזק, בטח הוא כבר יכול לקפוץ ולשחות כמו גדול." "איזה טיפש אתה, חתולים לא שוחים!" אמרה.

"בטח שכן!" אמר ולחץ באצבעו על גבו של החתול משל היה כפתור. אם רק היה גדול כמוהם היה יואב שובר לו את האצבע..

"עידן, חתולים לא שוחים! כלבים כן שוחים, חתולים לא!"

"תגיד אתה, חתולים שוחים?"

"הם לא שוחים! נו!!" התערבה הילדה.

"לא שאלתי אותך, שאלתי את אלעד. מה אתה חושב, הם שוחים?"

"נראה לי שכן," חייך השני. "בוא נראה."

"חתולים לא שוחים," התערב יואב. "הם שונאים מים."

"מי זה?" שאל עידן. "הוא חבר שלך?"

”לא.“ הילדה הסיטה את שערה כדי לבדוק מי הילד החדש הוה שלצדה וגרמה ליואב להשפיל את ראשו.

”קדימה“, אמר עידן. ”בואו ניקח אותו לפרדס של יוחנן הזקן.“ עידן ואלעד היתמרו מעל יואב כשהגור בדיהם. הוא רצה לצעוק עליהם, אך לא הצליח להוציא אפילו צליל אחד מחשש לסטירות ואגרופים, בעיטות ואבנים. כשהחלו ללכת, הסתובב אלעד ושאל את הילה אם היא באה. היא פיזרה מבטים מבולבלים והצטרפה. יואב השתהה מספר שניות והזדנב אחריהם. קריאותיו המתגברות של הגור, בעודו נישא בעורפו על ידי שתי המפלצות, כאילו היו ממוענות אליו. השיירה עברה בין שרשראות בניינים משוכפלים, כבישים ראשיים, קניון אדיר ממדים ומעברים נסתרים. בדרך חלפו ליד מגדל מים ישן שדמה בעיני יואב לרובוט מכוכב אחר, אך החיפזון לא אפשר לו להתעכב.

מדי פעם הציצו אלעד או עידן לאחור אל המאסף הזר, הילה לא הסתובבה כלל, כאילו הייתה משותקת. גור החתולים לא חדל מליילל, פעם יללה קצרה ופעם ארוכה, כך או כך לא ניתן היה להתעלם ממנו. חול ועפר תפסו יותר ויותר מקום בשדה הראייה של הארבעה, מגווני אפור של בטון השתנה הנוף לירקרק וחום, מנוקד בעצי פרי. איך אחזור? חשב יואב, איפה אנחנו? כעת הצטרף גם אביו לסל החששות, ודאי יזעם לכשישמע שכבר ביום הראשון ללימודים ברה בנו ”לשחק עם חתולים.“

עידן ואלעד נעמדו לפני גדר משוננת והביטו ימינה ושמאלה. עידן הוריד את חולצתו, כרך אותה סביב כפות ידיו ופישק זוג חוטי תיל. ”קדימה, עברו!“ לחש. יואב נעצר מספר פסיעות לפנייהם, עידן השחיל את עצמו פנימה אחרי הילה ואלעד והרפה מן החוטים, לא לפני שנעץ מבטו בזר. השלושה צעדו פנימה בצעדים חרישיים עד שנעלמו בין מצעי עשב לצמרות נמוכות של עצי תפוזים. יללות הגור דעכו. בזהירות ניסה יואב להשתחל בין זוג החוטים שנותר מפושק מעט. בזכות ממדיו הקטנים היה לו קל יותר לחמוק משיני המתכת. אוזניו נזקפו שנית והובילו אותו אחר רחשי העשב הנרמס

ששמע ממרחק מה לפניו. קריאתו של אלעד "יאללה, זרוק אותו, האיצה את צעדיו עד ששמע את החבורה ממש קרוב אליו. הוא התכופף וזקף את צווארו מעלה בזהירות.

"אל תעשה את זה, אתה תהרוג אותי!" קולה של הילה היה נסער. עידן צחק ואלעד הצטרף אליו. יואב התקדם כפוף בצעדים חשאיים, לפתע מעד ונפל עם פניו על מרבץ עלים יבשים. השלושה קפצו ממקומם והסתובבו לכיוונו. "מה אתה עושה פה? מישהו הרשה לך לבוא איתנו? עוף מפה עכשיו!" יואב נעמד על רגליו תוך שפשוף ברכיו ונאלם. מאחורי השלושה ניבט מקווה מים קטן שתחתיתו לא נראתה לעין. הוא כעס ותהה למה יש בריכה קטנה כזו ככה סתם באמצע הפרדס. "ילד! אתה לא שומע אותנו? אתה חירש?" אמר אלעד. "לך לפני שאני דופק לך אבן בראשו" יואב המשיך לשתוק ונעץ מבטו בעיניהם הרושפות. הם הבינו שהוא לא הולך להסתלק. "קדימה, עידן, תן לברווז לשחות!" עידן גיחך והביט בקהל שלו, הילה כרסמה את קצה אצבעה ויואב קפץ את אגרופיו. עכשיו, חשב, עכשיו אני צריך לרוץ ולקחת ממנו את החתול.

אלעד החווה בידו אל עבר המים, הגור שחרר יללות קצרות ודוקרות. בבת אחת הניף עידן את ידו לאחור והטיח את גור החתולים בעוצמה במרכז הבריכה שמאחוריהם. הגור נבלע במים והותיר אדוות הלם. מבלי לחשוב, רץ יואב וניתר היישר אל מרכז השלולית. הוא הופתע לגלות שהמים הגיעו לו אל הכתפיים. ידיו המגששות לא הצליחו להגיע לקרקעית. הוא לקח אוויר וצלל עמוק עד שלא יכול היה לראות דבר.

יואב לא חש בדמעותיה של הנרייטה שזלגו על ראשו. מדי פעם היא משכה באפה וניגבה אותו עם ממחטה. מבטו היה מרוכז באביו שעמד מספר צעדים ממנו ולחץ יד לכלל הדודים, בני הדודים, חברים ואנשים שיואב לא ראה מעולם. כל האנשים הללו חזרו על אותן מילים: "אני משתתף בצערך," עד שיואב כבר לא הצליח לזהות את משמעות המילים. אני, משתתף, בצערך. הוא ראה שגם אביו איבד את זה. כמעט כל אחד הגניב מבט אל יואב.

“סבתא,“ אמר להנרייטה. “כל האנשים האלה הכירו את אימא?” רב נכנס ובעקבותיו גבר צנום שהוביל מיטה על גלגלים. על המיטה היו הרבה סדינים לבנים שיצרו צורה של בנאדם. הרב ביקש את כולם לסור אחריו אל החלקה. התהלכה נעצרה ליד בור שמעליו שלט פלסטיק קטן ועליו שמה של אמו, כתוב בטוש שחור. הרב ביקש ארבעה גברים שיעזרו להרים את המיטה אל תוך הבור. יואב רצה לקום ולעזור, אך זה לא נראה לו הגיוני שיוכל לשאת את אמו כשם שנשאה אותו. עדיין רצה לעמוד קרוב אליה, גם אם לא תאמר כלום, גם אם היא עטופה בהמון שמיכות לבנות. ארבעה גברים נטלו את המיטה והובילו אותה אל הבור. מבלי לשים לב, החל יואב ללכת בעקבותיהם עד שידו של אביו עצרה אותו. הוא אחז בכתפו והצמיד אותו אל חיקו ברכות. עיניו של יואב עקבו אחר הארבעה שהרימו את האלונקה על פי הוראות הרב והטו אותה אל תוך הבור. גופת אמו החליקה פנימה אל תוך החושך השחור.

יואב מתח את צווארו כדי לתפוס את הלבן של התכריכים בין דפנות החלל האפל, אך לא הצליח לראותו. גבר מזוקן עמד בתוך הבור ונעלם בתחתיתו מדי כמה שניות, כאילו התכופף לקשור אלפי שרוכים שבכל רגע נפרמו מחדש, מבקשים להיקשר. הוא ניסה למתוח את צווארו עוד קצת, רק עוד קצת, אך זה לא עזר, בבור ראה רק אדמה וחושך. בכוח ניסה לדמיין את תחתית הבור כמיטה רכה, מרופדת בעשרות כריות נעימות, אולי יש שם ערסל כמו בתמונה מהטיול שהוריו עשו, אולי...אולי... הוא הרגיש את כובד משקלה של היד על כתפו, מונעת ממנו לזוז. אחד אחד התקרבו הגברים ומילאו את הבור. יואב נמלא פחד עם כל נעימה של את החפירה בתלולית החול. “הם מכסים אותה בחול, הם מכסים את אימא ועוד לא הספקתי לראות אותה.” עיניו נתמלאו דמעות עד שלא יכול היה עוד לראות דבר.

הוא התעשת והחל לשלוח יד לכל עבר, פוגע באבנים קטנות, גורף בוץ תחת ציפורניו עד שקצות אצבעותיו נתקלו במשהו, שיער

רטוב. הוא גישש לוודא את דבר המציאה, לפת אותו היטב בידו האחת ועם השנייה שחה מעלה אל עבר שברי האור, עד שראשו והגור שבידו הפציעו מעל פני המים. בידו השנייה ניגב את עיניו וחייד מוטו אל שולי הבריכה. שני הבנים לטשו בו מבטים המומים. הילה ייבבה וקולה נשנק. הוא התבונן בגור אך הוא לא זז. הוא נייער אותו והביט בו, טפח על גבו והצמיד אוזנו אל בטנו הרזה והפרוותית, הצלעות השבריריות נלחצו אל לחיו. שום סימן חיים לא ניכר על פני היצור, עיניו היו סגורות כמעט לגמרי ופיו מעט פתוח. "נוו! תנשום!! תחיה!!" זעק יואב כמעט בלחש.

"בוא, בוא נלך מפה, שייתקע פה עם החתול שלו," משך אלעד את עידן בזרועו. מוטו המבוהל של עידן הופנה אל יואב וממנו אל עיניה המוצפות של הילה. הוא הסתובב והחל ללכת. הילה קרבה אל שפת הבריכה. יואב המשיך לצוף במרכזה כשכל גופו מאמץ את הגור לחיקו.

"בוא, צא מהמים." יואב הביט בה בעיניים אדומות ומכווצות. היא שלחה אליו יד, הוא תפס אותה ומשך עצמו אליה. רגל אחר רגל יצא מן המים והתיישב לידה כשהגור מונח על כפות ידיו. "הוא מת, נכון?"

"כן."

"מה...מה תעשה אתו? אתה... רוצה לקחת אותו אתך ולקבור אותו?"

יואב משך באפו. "אין טעם לקחת אותו איתי. עכשיו זה המקום שלו."

"טוב," השיבה ברכות. הם נעמדו על רגליהם. הוא התבונן בגור בפעם האחרונה, מתח את ידו אל מעל המים ובהדרגה שחרר את אחיזתו. עם הישמע צליל המים, הוא הסתובב והחל ללכת.

פרטלס / דיקלה הר-גיל

זייתי את הגשם
ולחשתי אורז
בטרייולות
(כי אומרים שזה בא בשלשות)
בתיבות ריקות ממפתחות סול
או פה
אותי, נאלצתי לנגן
פרטלס.

* פרטלס - נגינה על גיטרה ללא סריגים.

**

המתנה / דיקלה הר-גיל

נועה סובבה פעמיים ימינה את המפתח בחור המנעול, דחפה את הדלת ונכנסה. "רון אתה בבית?" צעקה אל החלל, בתקווה לערב אחד לבד. עיניה חשכו. במרכז הסלון עמדה בובת ראווה ערומה. פטמותיה זקורות, ראשה קירח, ידיה בתנוחה משונה והיא שעונה על שני מוטות מתכת היוצאים מכפות רגליה. רון היה פסל תחביבן וכל פעם היה אוסף אל הבית ג'אנק כזה או אחר, אבל הפעם הוא הגויס לגמרי, חשבה והחלה מחפשת את רון בין חדרי הבית. בתחילת המסדרון שמעה את המים הזורמים מהמקלחת ופתחה את הדלת. "מאמי" צעקה בחביבות מאולצת "למה יש לנו בובה באמצע הבית?"

"מה, את לא רואה?"

"לא רואה מה?"

"לכי תסתכלי עליה." צעק מבעד לרעש המים הזורמים.

נועה הלכה חזרה אל הסלון, התבוננה בבובה

"את לא רואה את זה?" הוא הגיע אל הסלון עטוף במגבת.

"מה?"

"היא ממש דומה לך! זו מתנה שלי אלייך" חייך, גאה בעצמו

"איפה אתה רואה שהיא דומה לי?"

"בפנים! וגם קצת בגוף... למרות שאת יותר נמוכה"

"אין לתאר" מלמלה לעצמה והמשיכה אל המסדרון.

נועה טרקה את דלת חדר השינה שלה. היא לא התכוונה, אבל יצא ככה. לרגע היא באמת חשבה על זה, הביטה אל הדלת ואז החליטה שזה לא ממש משנה. השעה הייתה אחת עשרה וחצי בלילה ורק לפני שעה הסתיים השבוע. מעולם לא ידעה להסביר לגמרי מהיכן הדברים מגיעים ולכן חששה בכל יום מחדש שפתאום זה ייגמר. שהיא תתעורר בבוקר לריק. ללבן. אפילו לא שחור כי לזה כבר יש משמעות. לדממה. ואז מה היא תהיה. היא פשטה מעליה

את בגד הגוף והגרביון שסחב איתו למטה, את המכנסון והחולצות וכולם התקבצו לכדי כדור. הכל הושלך על הרצפה והתווסף לשאר הכדורים של ערבים אחרים בשבוע. שני צעדים מלאי שרירים תפוסים והיא מעדה על התיק שהיה זרוק גם הוא על הרצפה, הביטה למטה, בעטה את כל תכולתו שהתפרצה החוצה רחוק ממנה ונעמדה ערומה מול הראי, מתבוננת בעצמה. גוף מוצק, מהודק של נערה עוטף מה שהיה אמור להיות אישה. עוד שני צעדים ועקב גבוה של נעל נלחץ בכוח אל תוך כף רגלה ואחרי צעקה שהצליחה לחנוק, בעטה גם אותה רחוק ויצאה אל המקלחת. מהזוית בה נעמדה זרם המים החמים החל שוטף ראשית את עורפה ואז זרם אל השכמות ומשם מתרחב אל גבה ועוטף את ירכיה. היא השעינה את ידיה על הקיר, שבינתיים התמלא באדים וראשה שמוט למטה. היא לקחה נשימה עמוקה. כל שרצתה זו כמות אויר שתספיק לאנחה, לא יותר. "תחשוב מחשבות טובות ונפלאות והן כבר יעפו אותך באוויר, אמר פיטר" היא לחשה שוב ושוב עד שהחליפה תנוחה והמים החמים כיסו גם את פניה.

באותו הלילה התעוררה, פיה היה יבש ובקבוק המים שהיה מונח כדרך קבע למרגלות המיטה, היה ריק. אחרי המקלחת, הארוחה, שני בקבוקי היין שפרקו, סתם כי מחר יום שישי, והסקס שלפעמים קורה כשהם ממש שיכורים, הם נרדמו בחדר של רון. היא התהפכה במיטה, משתדלת לא להעיר אותו, ולבסוף קמה וצעדה אל הסלון בדרכה אל המטבח.

שם היא עמדה – הבובה. נועה עצרה מולה לרגע בוחנת את כוונתה של רון. היא עברה מעבר לדלפק אל המטבח ועיניה עדיין נעוצות בחשד בבובה. לקחה כוס מהארון, פתחה את הברז והכוס התמלאה במים, עיניה עדיין נשואות אל הבובה, היא סגרה את הברז רק אחרי שהמים הציפו את כף ידה. נועה חזרה אל הסלון ונעמדה מתבוננת ארוכות בעיניה של הבובה. הן היו ספק כחולות – ספק ירוקות

והריסים היו ארוכים עד שנגעו ממש בשעווה החלקה שמתחת לגבות הסינטטיות.

שתייהן עמדו שם, התכוננו אחת בשנייה. לפתע טיפות גדולות וצמיגיות החלו זולגות מעיניה של הבובה, ממלאות תחילה עד כיסוי ופורצות מגבולותיהן אל לחייה. העיניים, כאילו ניתכו והחלו נמסות אך נשארו בשלמותן. "עזרי לי" לחשה הבובה אל נועה, ללא שהייתה צריכה להזיז את שפתיה. בטנה התהפכה. הנוזל הצמיגי התגבר והפך דליל יותר וורוד והחל מציף את פניה ואז את גופה. "עזרי לי". נועה רצה, הביאה מגבת מטבח והחלה מנגבת את הנוזל הורוד מפניה, סופגת ברכות. אך הרכות התחלפה במהירות, שכן הנוזל החל זורם בעצמה רבה. המגבת כבר לא הספיקה. היא רצה אל המקלחת, הביאה חבילת מגבות גדולות וספגה את כל הורוד הזה מהרצפה ומגוף השעווה, ובינתיים הנוזל הורוד התחלף ברסיסי מראות קטנים ובהשתקפותם היה אפשר לראות איברים. כפות רגליים כואבות מלאות יבלות, ברכיים חבולות, כפות ידיים מוחאות כף, צוואר תפוס, פנים של ילדות הנשואות אליה, רגל נמתחת עד כאב. ואז פתאום היו גם נעלי בלט, גרביונים, נעלי פוינט עם כתמי דם בפנים, עור חרוך כחול שעטוף בהילה סגולה. היא רצה והביאה סדין. אספה את רסיסי המראה אל מרכז הסדין וידיה החלו מדממות, נחתכות מהפינות המשוונות. בעודה מנגבת את הדם ואוספת את אחרוני הרסיסים, השתנו הרסיסים לנוזל לבן שריחו היה מוכר מלילות של אהבה, או סקס, או סתם תשומת לב והוא פורץ החוצה מעיניה, אפילו לא מציף אותן תחילה. היא אחזה שוב במגבות, הניחה אותן תחת פיה של הבובה והנוזל נספג ישירות אל המגבות, שהפכו כבדות מרגע לרגע. הריח החרוף, היא לא יכלה לשאת אותו. ביד אחת השעינה את המגבת על הבובה, ביד שנייה כיסתה את אפה ופיה בעזרת פנים מרפקה ועצמה את עיניה. נשימה עמוקה העידה שהריח פסק. היא פתחה את עיניה. היא לא ידעה אם עד עכשיו היה רעש או שקט אבל פתאום הייתה דממה. מיד שמטה את המגבות הכבדות מידיה, מתנשפת. היא חשבה שנגמר ואז הבובה

פתאום מצמצמה. מצמצמה בשנית ובשלישית. נדמה היה שהיא מנסה להשתעל אבל מהעיניים. מקצה עין ימין זלגה לה האות ד', נתקעה בריס אחד ונפלה אל הרצפה בנקישה מתכת. וכך הרגיעה פסקה. אותיות אינספור נפלו משתי עיניה, ומילים, ופיסוקים, וניקוד. משפטים שלמים מלאו את כתפיה, צנחו על שדיה החשופים והגיעו עד כפות רגליה. ברד של מתכת החל נוקש ברצפה במקצב לא מוגדר. היא רצה אל הפת. רוקנה אותו הצידה וחזרה לאסוף את כל האותיות שכבר היו על הרצפה והפח התמלא במהירות. היא הביאה דלי וגם הוא התמלא מהר. היא הוציאה סירים עמוקים שנגדשו במשפטים שלמים, גיבוב של שפה, וסירי המתכת מחבקים את כל אלו. שוב הפוגה. ואז דמעות. מימיות, מלוחות, בצורה של טיפות. אחת אחת זלגו, לאט, מרטיבות את הכחול ירוק והוא בוהק יותר מהחומר ממנו הוא עשוי. אותן, לא אספה. היא הביטה בבובה. לא ידעה מה היה בה קודם, היא רק ידעה שעכשיו לא נותר דבר. חלולה היא עמדה שם. מחויבת לקיומה, מפוארת, מוחזקת.

נמכר / דיקלה הר-גיל

מהמרפסת יכולתי לראות אותי. ילדה שרצה בין העצים שהיו כבדים מפירות, הרקובים כבר היו על האדמה ותמיד לכלכו את קצות המכנסים. בכל שבת בבוקר הייתי קמה לקראת דונמים שלמים של פרדס שחיכו רק לי. שורות ארוכות של עצים בצבעי כתום, צהוב וירוק, כולם זוהרים מתוך העלים הירוקים, וגזעי העץ שאפשר היה להתחבא מאחוריהם עד הערב, או עד שאבא התרגו על שנעלמתי. אבא היה נוהג בטרקטור גדול ואני אחריו על טרקטורון, שהיה בעצם מכסחת דשא נטולת שק, מרגישה גדולה כשצווארון חולצתי מתלכלך מטפטוף רבע התפוז שקיבלתי מאימא.

ועכשיו, מהמרפסת, דונמים שלמים של חול ועדיין יש טרקטורים, רק שהם לא באו הנה לקטוף ולאסוף. הירוק התחלף ביריעות של אדמה, מאות דונמים עד לאופק, קוביות גדולות של מה שעתיד להיות מגדלי בטון. כשמישהו יגיד "אני הולך הביתה," זה יהיה לשם.

מסתבר שכשיש המון דירות, אבל הרבה יותר אנשים שרוצים לקנות אותן, אז עושים הגרלה. כל אדם יכול לבוא ולהירשם, ואם יתמזל מזלו הוא יוכל לקנות לעצמו דירת מופת בחדרה, עיר האורות. "תתלבשי יפה," אמרו לי. "תהיה תקשורת."

צעדנו אל עבר מרכז הירידים. שמש של בוקר יום שישי האירה תור שהשתרך כמעט חמישים מטרים מהכניסה עד לאחורוני האנשים. מבטי זעם וחשדנות ליוו אותנו, כנראה חשבו שאנחנו עוקפים. ככה זה כשאתה עומד בתור, תמיד תהיה לך הרגשה שמישהו מנסה לעקוף אותך. אתמול זה היה לקפה, היום זה לדירה.

כולם התחילו לטפטף פנימה. גם הם גילו כי המקום נראה כמו קבלת פנים בחתונה שהיו בה בשבוע שעבר. בר גדול עמד במרכז והציע בחיוך קפה של בוקר, או מיץ תפוזים סחוט טרי ולצדו ארוחת

בוקר מפנקת. מבטי דאגה התחלפו במבטי רעב. חלומות ורודים על הזדמנות חד-פעמית נמכרים היום בתאורה ובתפאורה ירוקה, שכן השכונה ממותגת במרכזו של פארק, לצד לאטה, פוקצ'ות, וירקות חתוכים לאצבעות.

כמה מטרים פנימה וברוב הוד והדר ממוקם הדגם: בניינים מיניאטוריים, כבישים וגני ילדים, מדרכות ועצים, אגם ומרכז מסחרי, רכבים ואנשים עשויים מקרטון מוארים למשעי על ידי מיטב אמני הדגמים, וכל זאת עטוף בקוביית זכוכית, מגודר בחבל אדום. אם מרימים את הראש ממנו והלאה, ניצב הקיר הגדול שעליו מוצגות כל 240 הדירות המוצעות למכירה בהגרלה. ירקק על גבי ירוק.

אבא הסתובב בחליפה בלי עניבה, כדי לא להראות או להרגיש חשוב מדי. כל עורכי הדין והעובדים שלנו הסתובבו עם תגים. על התג שלי היה כתוב "בעלי הקרקע". שמתי אותו בתיק.

השיחות מסביב פחות או יותר חזרו על עצמן. כולם מתווכחים איזו דירה הכי טוב לקנות ובאותה נשימה מתמרמרים שיש מצב שלא יגיעו אליה בהגרלה ויאלצו לבחור משהו אחר. "079 נרשמים. אנחנו סוגרים את ההרשמה," אמר מישהו לאבא שלי ושניהם חייכו. האמת, גם אני התרגשתי באותו הרגע.

"בוקר טוב לכולם," הכריזו במיקרופון. "מיד נתחיל בהגרלה. אנו מבקשים מכולם להכין את כרטיסי האשראי מראש למתן המקדמה." כולם התאספו מסביב לבר שמעליו היו המסכים עליהם יפורסמו התוצאות. עיניהם של כולם נישאו מעלה, כמו בפרסומת של אורנג', כשהאור הלבן מאיר את פניהם. זוגות צעירים מחזיקים ידיים בתווה, הורים מחבקים את כלתם או חתנם, בנקאים, עורכי-דין, סוכני משכנתאות, סוכני ביטוח ואנחנו. מהראשון ועד 379 הוגרל סדר הכניסה. צהלות שמחה נשמעו מרחוק, זוג צעיר מאוכזב מתחבק, אנשים שמספרם יצא גבוה, רצים אל תכניות דירה אחרת כתכנית ב', במידה שלא ישיגו את הדירה המועדפת. לחיצות ידיים, חיוכים, אכזבות שקטות, קללות, הכול בחלל אחד.

ארבעה נציגים התיישבו ליד המחשבים בכניסה אל האזור הסטרילי, אזור מימוש העסקה, ומאותה נקודה התבקשו כולם לעמוד בתור לפי הסדר. רק היה חסר שאחד מהנציגים יגיד "כרטיס מועדון?" המחכים הצטופפו מול הקיר הגדול כדי לראות מה נמכר. ארבעה סולמות עזרו לחמישה נציגים להגיע עם המדבקה האדומה "נמכר" אל כל מקום בקיר. עוד לא הספקתי להבין מה קרה ובניין חמש נמכר כולו ובכל סטיקר צעקה המילה "נמכר!" וכולן התערבבו אחת בשנייה, קול צווח של אישה וקול נמוך של גבר ועוד פעם "נמכר!" הסולמות הוזזו מצד לצד, מבניין לבניין והלוח הירוק התמלא באדום בוהק שחתך באלכסון כל קובייה של דירה.

התקדמתי אל עבר הכניסה, אל האזור הסטרילי בו מתבצעות העסקאות. הסקרנות משכה אותי לשם, אך תחושת חוסר נעימות עצרה אותי מיד. תמיד חשבתי שלקנות בית זה משהו פרטי. לא כל יום נכנסים לחוב של מיליון וחצי שקל. "בואי! כנסי!" מנהלת השיווק אמרה בחיוך של גאווה ופתחה את המחסום המאולתר. המקום היה בגודל מחציתו של אזור קבלת הפנים, גם הוא מקושט כולו בגוונים של ירוק. עשרות תאים ובהם שולחן ונציג מכירות. בכל פעם שהתפנה תא, הורם דגל ומיד מתא אוכלס בקונים הבאים. משמאל ניצב גם בפנים הקיר הגדול עליו מוצגות כל הדירות וגם שם הנציגים מדביקים במרץ מדבקות אדומות "נמכר, נמכר, נמכר".

זוג צעיר ישב עם אחד הנציגים בעמדה ארבע-עשרה ולידו עוד זוג בעמדה שבע-עשרה. הם ישבו שלושה מטרים אחד מהשני ורק אני שמתי לב שהם קנו דירות צמודות והם עדיין לא יודעים שהם הולכים להיות שכנים; לראות אחד את השני ליד הפח בכל יום, לריב על גובה התשלום לוועד, לראות את הילדים שלהם משחקים ביחד "מדרכת". לפתע איש אחד קם בעצבים מאחד התאים וצעק שכל העניין לא שווה כלום, שכולם צריכים ללכת הביתה. האולם השתתק לרגע, כולם הציצו אליו ורק מנהלת השיווק אמרה בקול רם ומתנשא, "אתה מוזמן ללכת הביתה, יש מספיק קונים."

הספיק לי. יצאתי החוצה לאזור קבלת הפנים. פנים חסרות אמונה החליטו לעזוב ולא לחכות, אנשים שכנעו את אהוביהם להישאר או ללכת, התור מול המחשבים הלך והתקצר, תכניות של דגמי דירות היו זרוקים בכל פינה. הלחץ גבר ובאותה עת השתחרר. הכול נעשה בשקט, רק צעקות ה"נמכר" ליוו את מוסיקת המעליות ברקע. לאחר שעתיים, האולם התרוקן לאט, פתאום אפשר היה לראות את הלכלוך על הרצפה.

240 דירות בשעתיים. "תקדים" כולם אמרו בגאווה. כל המרוויחים הסתובבו מחויכים ובירכו אחד את השני, לוחצים ידיים. גם לי לחצו ידיים. 240 דירות הפכו היום לבית של מישהו, עוד לפני שהטרקטור התחיל לאסוף את האדמה מפה לשם.

מלצרים החלו מקפלים את ה"בופה". מתוך קערת פירות גדולה שלא נאספה עדיין, לקחתי תפוז והלכתי לאבא שלי. שנינו שמנו סטיקר "נמכר" על הבטן וחייכנו יפה למצלמה. התקשורת רצתה תמונה.

שחר גבאי / שירים

ובקיץ
ובקיץ כולם בורחים.
אבל אתמול פגשתי את אריה
שאלתי אותו: אריה, האם זה בגלל הקיץ?
אבל אריה בורח כבר עשרים ושתים שנים.
בקיץ זה בסדר, אריה,
זה אפילו מתקבל על הדעת.
אבל מה עם הימים הקרים האלו,
בהם הרוח שורקת לך בקולה
את נעימת שלושת ילדיך
והגשם מספר לך על הדמעות שלא הזלת
בקדיש שלא אמרת
על קבר אביך?

**

יש גם אחרים
יש אנשים שמבקשים חמישה שקלים להגיע לבאר שבע.
אבל יש גם אחרים,
הם מבקשים:
האם תוכל לשחרר אותי מעצמי?

**

חזרה
אני גרגר אבק
סחוף בידי שרירותה של הרוח.
לו רק היה בי האומץ
להפסיד את התקווה
לבטל את הזיכרון
לשוב ולחיות את אותו יום
יום אחר יום.

**

אלו שעדיין חיים
בדיוק לפני שבוע,
דוד יונה תלה את עצמו באמבטיה
אנשים אומרים שזו טרגדיה
הם אומרים שזו טרגדיה
גם בגלל,
שלפני עשרים שנה אבא שלו עשה אותו דבר.
הוא לא תלה את עצמו באמבטיה,
הוא קפץ מהחלון.

אבל מה עם כל אלו שעדיין חיים?
ואף אחד לא אומר עליהם
"זו טרגדיה".
מה הם יעשו?

**

ערפל סמיך / מסה אישית / רעות אוניקובסקי

אבא שלי אומר שהוא עזב את הבית בהחלטה של יום (הוא לא זוכר שכמה חודשים קודם לכן הוא עזב את הבית לכמה שבועות וגר בחדר בקיבוץ), הוא אומר שזה קרה בעקבות הקריזה שחטפה אמא שלי באותו הבוקר, היא שלחה לו במונית את כל הבגדים שלו לעבודה, אבל למעשה לא האירוע הזה הוא שהוביל להחלטתו לעזוב, כי אם העובדה שבוע ימים טרם יום העזיבה, עידן, אחי הגדול, אמר לאבא שלי שהוא לא יראה אותו יותר עד שהוא יעזוב אותה, וברח בלי לאמר לאן. אחרי סבב טלפונים לכל החברים, ושוטטות ברחובות, אבא שלי גילה שהוא ישן באיזה חדר בבית הספר. הוא מצא אותו והבטיח שהוא מחפש דירה ובעוד כמה ימים נעזוב לשם כולנו יחד. עד שאבא שלי מצא דירה, עידן ישן אצל חבר מהכיתה ובבית הספר לסירוגין.

עידן היה אז בכיתה י"ב. אליל בנות, מר פאסון, שיער שחור עד הכתפיים ומבט רווי ביטחון, נוהג על הוולוו של אבא עם דיסק של שב"ק ס', וארבעה חלונות פתוחים. אין לו ספק שאמא כבר לא צריכה להיות אמא שלו, אין סימני שאלה, רק סימן קריאה. אני לא בטוחה שאם עידן לא היה בורח מהבית לכמה ימים היו לאבא שלי התבונה והאומץ לעזוב את אמא שלי.

**

ביום שעזבנו את הבית אבא שלי בא לבית הספר לאסוף אותי ואת רותם, אחותי הגדולה. הייתי בת עשר, רותם היתה בת שלוש עשרה. באותה שעה, עידן כבר התחיל לארוז בבית, ורועי, אחי הבכור, היה בדרך הביתה מהצבא. התיישבתי מאחור, ליד ערימה של בגדים מקופלים, הרבה בגדים של אבא. "אתה מסיים לעבוד כל יום בחמש, עכשיו רק שלש וחצי, ו...אבא, למה הבגדים שלך באוטו?" אבא לא ענה לרותם. הסתכלתי על אבא דרך הראי, העיניים שלו לא ירדו לרגע מהכביש. "שוב רבתם? מה היא עשתה, אבא?" רותם המשיכה

לשאול. אבא שתק, וגם אנחנו. בלעתי רוק ושאלתי את אבא שלי אם הוא עוזב אותנו. "די, תיכף מגיעים הביתה."
כשהגענו הביתה קיוויתי שאולי אנחנו יוצאים לטיול, אבל לפי המזוודה הצהובה והשמיכות בתוך השקיות זבל שליד הקיר, ידעתי שזה לא טיול. עידן כעס על העיכוב של אבא, הוא היה כל כך עצבני והזכיר לאבא שהוא כבר שבוע לא ישן בבית בגללו. אבא ביקש ממנו סליחה, הוא חזר ואמר שהוא מצטער, ואז הם דיברו על ההובלה ושכדאי להזדרז ולצאת לפני שהיא תגיע, כי יש לה מפתח ויהיה בלגאן. עידן אמר לרותם לקחת אותי לחדר, וביקש שנארוז את כל הדברים שלנו, "אל תשכחו כלום, אני אורז את הדברים שלי וגם את המגבות. מה שלא נכנס במזוודה תכניסו לשקיות. את רוב הדברים של רועי לקחתי, את היתר הוא ייקח כשיחזור מהצבא."
פניו של אבי היו חתומות, אבל לראשונה בחיי ראיתי במבטו פיזור דעת. דפק לי הלב. רותם התכנסה בתוך עצמה, המשיכה לארוז באיטיות, ולא אמרה מילה. היא שונאת את אמא, ואם הן מחליפות מילים בשבועות האחרונים, זה רק קללות, כמו הפעם ההיא שרותם "תפסה" את אמא מאזינה לה לשיחת טלפון עם חברה. היא צרחה עליה שאין לה זכות לצותת לה ושלא תתערב לה בעיניינים, היא אמרה שהיא כלבה שהורסת לכולנו את החיים. רותם מבינה מה קורה, אבל היא לא מדברת. גם אני שותקת כי אני לא יודעת מה להגיד. שמעתי את עידן ואבא מתחילים לריב מהסלון, ועידן שוב אמר שאמא היא לא אמא שלו. אמא, נכון, נזכרתי. אחרי שרותם ואני הבאנו את כל השקיות לסלון, שאלתי את אבא אם צריך לקחת את הכדורים של אמא מהארון. עידן צעק, "נראה לך?" ואז הוא התכופף אלי ואמר, "רעות אנחנו עוזבים את אמא."
הרגשתי שקורה משהו גדול, שאני לא בדייק חלק ממנו ובו-בזמן הוא עוטר את כל המשפחה שלי, כמו ריב של ההורים. אמא נכנסה הביתה, והבטן התחילה לכאוב לי.
אמא התחילה לצרוח שאבא הוא פושע שלוקח לה את הילדים. אבא לא ענה והמשיך לארוז. עידן צעק עליה שאנחנו הולכים כי אנחנו

רוצים, וחוקן מזה אנחנו לא ילדים, בטח לא הילדים שלה, והיא לא אמא שלנו. השפתיים שלו רטטו מעצבים. אמא נראתה חיוורת, כאילו ידעה שזהו קרב אבוד מראש ובכל זאת היא המשיכה לצרוח על אבא כל כך חזק, שכבר לא שמעתי את המילים שהיא צורחת. אבא שתק, ועידן צרח עליה חזרה תוך כדי שהוא המשיך לארוז בזריזות. אבא הוסיף לשתוק והצרחות של אמא הלכו והתגברו, ואז היא ירקה לו בפנים. אבא הסתכל על עידן, אחר כך עלי ועל רותם, "ההובלה הגיעה, מי שרוצה שיבוא", ויצא מהדלת של הבית.

**

אהבתי את אמא שלי ולא רציתי שהיא תישאר לבד. חזרתי לגור איתה, כמה חודשים אחרי היום ההוא שעזבנו אותה. אבא שלי לא מנע ממני את המעבר אליה. הוא הסכים שאגור לבד במחיצתה של אשה לא בריאה, לא אחראית לעצמה, קל וחומר לא לסובבים אותה, ולא ידעתי שאני חוזרת לגור בבית עם סכנה. ידעתי שמשוהו לא לחלוטין נורמלי אצלה, אבל לא ידעתי מה. לא ידעתי למה האחים שלי לא מוכנים לדבר אתה. לא ידעתי שבתוכה חיה אשה נוספת. לא הבנתי למה היא הופכת לאדם אחר לפעמים.

הימים שבהם חייתי לבד עם אמא שלי התפרסו על פני שתי תקופות בנות כמה חודשים כל אחת. בתקופות אלו היתה לי חצי אמא-חצי אימה, ולכן הייתי חצי ילדה-חצי שומרת סף. היו ימים שהיינו מכינות עוגות יחד, שרות, יושבות יחד על שיעורי הבית שלי, רואות סרטים ואוכלות פתית עם קוטג'. היו גם ימים פחות זוהרים, אז הייתי צריכה להישמר מפניה ולשמור גם עליה, מפניה.

לא תמיד ידעתי שהיא נכנסה ל"מצב", אבל היה מאוד ברור לי מתי זה קורה. האבחנה המדויקת ל"מצבים" היא "חוסר איוון כימי במח", אפשר גם "מאניה דיפרסיה". בימים שבהם היא לא לקחה את הכדורים, וגם לעיתים בזמן הווסת החודשית שלה, לא היה לי עזר מולה. הייתי צריכה, כל העת, להיות עם היד על הדופק, להיכנס הביתה בזהירות, להתבטא בזהירות, במיוחד כשאני מדברת על אבא. ב"מצבים" היא היתה מתרוצצת בבית, צועקת וקוראת

לאבא זיין, שקרן, פחדן, ואז היא היתה מסתכלת לי לתוך העיניים ושואלת אותי, "אני צודקת, או לא?" תמיד הנהנתי לחיוב. ידעתי שכל הגינויים אינם נכונים, ואהבתי את אבא שלי, אבל לא ידעתי מה יקרה אם אתעמת אתה.

**

אני זוכרת גבר גבוה, קירח. הוא ישן בביתנו כמה לילות. אני זוכרת שהוא לא מצא חן בעיני ורבתי אתה, אמרתי לה שאני לא מוכנה שהוא יישן אצלנו. אני לא זוכרת מדוע הגבר הזה לא מצא חן בעיני, אני זוכרת רק את האינטואיציה. היא אמרה לי לשתוק ושהוא עוזר לנו עם כסף. אני לא בטוחה, אבל אני חושבת שהיא ציינה סכום כסף ספציפי, "אלפיים שקל". אני זוכרת שההסבר הזה עוד יותר עיצבן אותי ואמרתי לה שזה הופך אותה לזונה. אני זוכרת שהיא כעסה מאוד. אני זוכרת שפתחתי בטעות את דלת המקלחת, בוקר אחד, שעה שאותו הגבר התקלח בביתנו. לא ידעתי שלילה קודם הוא נשאר לישון והייתי בטוחה שזאת אמא שלי בפנים. סגרתי את הדלת במהירות וניסיתי לשכוח.

**

לילה אחד, כשישנתי אצלה בתקופה שבה גרתי אצל אבא שלי, פחדתי שהיא תגנוב לי מהתיק את המפתח לביתו והלכתי לישון עם המפתח מקופל בתוך היד שלי.

**

אני זוכרת שאבא שלי לא היה יוצא מהבית בבוקר, בלי לתת לאמא שלי נשיקה. הם היו הולכים בבית מחובקים או מחזיקים ידיים. כשהייתי קטנה, אבא שלי היה אדם מחושב, שקט, פרקטי, אבל גם מפגין אהבה, במיוחד כלפי אמא שלי. אחרי אחד הריבים הגדולים שלהם, אבא לקח אותי ואת רותם לבריכה. עידן ורועי נשארו לישון בבית. זה קרה בשבת בבוקר, וזאת היתה הפעם הראשונה שלא שמחתי ללכת לבריכה. כשהגענו, לא רציתי להיכנס למים בהתחלה, רציתי לשבת ליד אבא. הוא ישב על הדשא וקרא עיתון, ידעתי שהוא לא באמת קורא ושנחנו לא

בבריכה בגלל שהיום שבת.
אבא נמוך יחסית, וכבר יש לו שיער לבן, אולי מהריבים עם אמא,
ואולי מהאולקוס שמצאו לו בתוך הבטן. אמא נמוכה ממנו במעט.
כשאנחנו מתחבקות אני מריחה אותה. יש לה ריח של נס קפה
ולפעמים של אקונומיקה. לפעמים כשהיא היתה מחבקת אותי חזק,
יכולתי להריח גם את הבדידות שלה.

**

אמא שלי אהבה מאוד את אבא שלי. אני זוכרת שלילה אחד, לפני
שעזבנו את הבית, התעוררתי ושמעתי דיבורים מהסלון. התגנבתי
בצעדים איטיים והצצתי. מאחורי הקיר ראיתי את אבא שלי שוכב
על הספה עם כרית ושמיכה, אמא שלי יושבת על הברכיים שלה,
על הרצפה, ומבקשת שלא יעזוב.

**

היתה להם אהבה גדולה, ואבא שלי המשיך לאהוב אותה, גם בימים
של ה"מצבים"; היא היתה נכנסת לעימותים וזורקת חפצים על
מוכרות, אחרי כמה שעות של "רגיעה" היא היתה חוזרת הביתה
ומנקה את כל הבית עם שירים של ריטה בפול ווליום. למחרת היא
היתה מוצאת איזו שכנה לריב אתה, אחר כך חוזרת הביתה, מבשלת
אורז לבן וירקות ברסק עגבניות, ממלמלת כמה מילים וקוראת לנו
לשולחן כשהאוכל מוכן.

אני יודעת שאנחנו, אחי ואני, היינו כל החיים שלה. סדר היום
שלה סבב אותנו ואת הבית; בישולים, ניקיונות, גיהוצים, כביסות.
לחזור הביתה, לפני שהתחילו הריבים בינה לבין אבא שלי ומול
עידן ורותם, היה לחזור לבועה חמימה של אוכל מבושל, אוזן קשבת
וחיבוק גדול. אמנם, גם בתקופה הזאת היו חסרים גבולות; אני
זוכרת שבגיל שבע או שמונה הייתי מכינה שיעורים בשעות הלילה,
או לומדת למבחנים עד שתיים בלילה. לפעמים היינו מתעוררים
בגלל הצעקות של אמא ואבא מהסלון. אני זוכרת שהלילות האלו
הזכירו לי את מלחמת המפרץ. אני מתעוררת באמצע הלילה, כל
הבית בכוננות, למרות שדי בטוחים שלא יהיו פגיעות ישירות ואין

סכנת חיים, אני לא ממש מבינה מה קורה ויש המולה, מגבירים את הווליום בטלוויזיה ומקשיבים לתדרוך – מה עושים במצב של פגיעה.

באותה הנשימה אני יכולה לומר שאמא שלי מאוד התאמצה, וגם הצליחה לעתים, להיות אמא טובה. אמא שלי היתה האדם שאהבתי יותר מכל אדם אחר ובטחתי בה, חשבתי שהיא האמא הכי טובה והכי יפה בעולם.

**

הפעם הראשונה שנפגעתי ממנה עמוקות, היתה ביום שבו נפצעתי בתאונת דרכים, בגיל אחת עשרה. קמתי מהכביש, כשפניי מופנות לאספלט. החולצה שלי היתה מוכתמת דם. לא זכרתי מה קרה, ונלחצתי, היה לי ברור שקרה משהו לא טוב. היה לי קשה להתרומם וכאבו לי הברכיים. ניגש אליי גבר, בשנות הארבעים לחייו, ואמר לי שהוא לא ראה אותי ושהוא מצטער. כעבור כמה דקות, שכבתי במיטה בחדר מיון, בבית חולים, וסירבתי שיבצעו בי כל בדיקה לפני שאמי תגיע. לא הצלחתי לדבר, וכשניסו לשכנע אותי ולהסביר לי שהבדיקות דחופות, הקאתי. לבסוף התרציתי כשאבא שלי הגיע. לא הצליחו לתפוס את אמא שלי בטלפון. היא הגיעה כעבור שעות ספורות. אחרי בדיקות מקיפות, תפרים בחניכיים וביקור של שתי חברות טובות, הצלחתי להירדם סוף סוף, במיטת בית החולים, כשאבי יושב לידי, אוחז בידי, משגיח ושומר.

התעוררתי לשמע צעקות. קול מוכר ואור פלורסנט בוחק מעמדת האחיות. "אתה לא תגיד לי מה לעשות. אני רוצה עכשיו לראות אותה." "אמצע הלילה, רחל, עוד כמה ימים היא תחזור אלייך הביתה." שמעתי את אבא שלי מנסה להרגיע אותה. "אני לא רוצה אותה. אתה שומע? אני לא צריכה ילדה חולה בבית." אור הפלורסנט סינוור וחיכיתי שאבא יחזור.

אחרי ששוחררתי מבית החולים חזרתי לגור עם אבי ואחי. אבא ריסק בשבילי כדורים, כי לא ידעתי עדיין לבלוע תרופות. רותם הכינה לי אוכל, והשקתה אותי בקשית במיץ אפרסק או מנגו, כיוון שלא

יכולתי לשתות מכוס, בגלל התפרים. אמא שלי שלחה התנצלויות על בסיס יומי. היא רצתה שאחזור. גם אני רציתי לחזור.

**

אמא שלי והמחלה שלה הן אחת הסיבות שאינני נוטלת רטלין, אף על פי שיש לי בעיות של ריכוז ונפילות קשב. כל פעם שהמילה "רטלין" עלתה כהקלה או כפיתרון לקושי שלי בלימודים, אבא שלי התריס שזה מסוכן, משום שזוהי תרופה שמשפיעה על התפקוד הקוגניטיבי, וזה עלול להביא להתפרצות של המחלה אצלי, במידה והיא קיימת. קיים בי את הפחד מפני שיגעון, מפני השיגעון שלה. אני חושבת שאני מאוד מזכירה לו אותה, בהרבה דברים, בין היתר במראה הוויזואלי. אני הכי דומה לה מכל הילדים. אני חושבת שקשה לו עם זה. אני יודעת שהוא אוהב אותי, אבל אני יודעת גם שיש בי הרבה דברים, גם באופי, שמזכירים לו אותה, אולי גם את הטראומה והשבר שחווה בתום הנישואים שלהם.

קיים בי הפחד מלהיות דומה לאמא שלי, אולי משום שאני כבר עכשיו, לצערי, דומה לה: אני אדם עם טמפרמנט, אני רגישה מאוד ופדנטית, וגם אוהבת לנקות את הבית שלי עם הרבה אקונומיקה. אחד הדברים שהכי הפחידו אותי כשהתחלתי לכתוב את המסה הזאת ועדיין מפחיד אותי בעודי כותבת את מילים אלה, הוא להגיע למצב שבו אני מזדהה או מבינה את אמא שלי, את מי שהיא היתה בשנים האחרונות שבהן הייתי הבת שלה.

**

בגיל שנים עשרה, לאחר שנתיים של מגורים איתה לבד, חזרתי הביתה מביקור של כמה ימים אצל אבא שלי. חזרתי עם תיק ריק והיא שאלה אותי, "איפה כל הבגדים?" זה היה חופש סוכות ורציתי להישאר כמה ימים נוספים אצל אבא שלי. "אני רוצה להיות עוד קצת עם רותם, אבא מחכה לי בחוץ ואני אחזור בשבת." היא רתחה. התחילה לצעוק ולהשתולל. היא נעלה את הדלת וסירבה לתת לי ללכת. אני חושבת שהיא פחדה שגם אני רוצה לנטוש אותה. נלחצתי. התחננתי אליה, "אמא תני לי ללכת, אני אחזור."

“את יכולה לבכות עד לב השמים, את לא יוצאת מכאן.” אני זוכרת שבדקות האלה, כשהייתי נעולה אתה יחד, חשבתי שלא אוכל לצאת יותר מהבית. אבא שלי הגיע לאחר דקות ארוכות, הוא דפק על הדלת וצעק, “רחל, תפתחי.” אמא שלי צעקה מבעד לדלת, “לא יעזור בית דין, הבת שלך נשארת איתי.” “רחל תשחררי את הילדה”, הוא המשיך לצעוק והיא המשיכה לצעוק, כשדלת נעולה מפרידה ביניהם. אני לא יודעת איך, לבסוף אמא שלי התרצתה ופתחה את הדלת.

אני חושבת שזאת הפעם הראשונה שנשבר לי האמון באנשים, הבנתי שאני לא יכולה לבטוח באף אדם, גם אם הוא קרוב. מאותו יום עברו שלוש עשרה שנים שבהן סירבתי לכל ניסיון של יצירת קשר מצד אמא שלי. פחדתי מ“שטחים אפורים”. אמא שלי היתה שטח אפור. בתפיסה שלי, שטח אפור, פירושו גם גבולות עמומים, והלב שלך מונח בשטח פתוח, בין גבולות גזרה.

סבתא נחמה \ רותם גולדמן

ביום שישי בצהריים סבתא נחמה נפטרה, או שזה קרה בלילה. אימא סיפרה לי את זה ביום שישי כשהיינו אצל סבתא מרים. נחמה הייתה סבתא רבא שלי ומרים היא הסבתא האמיתית שלי. זאת הפעם הראשונה שהכרתי מישהו שמת, בעצם חוץ מטל שהייתה איתי בגן. היא מתה ממחלה שבגללה היא נראתה קטנה מהגיל שלה, והיו לה משקפיים עם עדשות שמגדילות את העיניים פי שבע. סבתא נחמה מתה מזקנה.

סבתא מרים הכינה קציצות במיץ עגבניות, אבל לא התחשק לי לאכול. כשהגענו, אימא ישבה לידי על הספה של השתיים וסיפרה לי. לא הצלחתי לבכות עם דמעות, אז כיסיתי את העיניים בידים ושמתי את הראש על הרגליים של אימא. עשיתי קולות של בכי אפילו, אבל עדיין לא הצלחתי. תמיד בטלוויזיה בוכים כשמישהו מת, ואז יושבים ולא עושים כלום. סבתא מרים הכינה גם את הפירה שלה, שהוא עם מלא חמאה. היא תמיד מכינה אותו כשהיא מכינה את הקציצות וזה מאוד טעים ביחד. אימא לקחה את הצלחת שלי כדי לשים לי ועשיתי קולות של הקאה, "נאבד לי התיאבון".

אם סבתא נחמה הייתה חיה, אני ואימא היינו הולכות לבקר אותה אחרי סבתא מרים, כמו בכל יום שישי. אני יושבת על הספה החומה עם הפרחים ואוכלת שוקולדים צבעוניים, ואימא מחליפה לסבתא נחמה את התחבושות ברגליים. היו לה המון פצעים אדומים ומוגלתיים על שתי הרגליים, היה מגעיל להסתכל אבל הסתכלתי. שנאתי לבוא לסבתא נחמה כי הבית שלה היה מסריח ובכלל היא בקושי דיברה איתנו. היא רק בכתה ושאלה למה מישה כבר לא בא לבקר אותה. תמיד לפני שחזרנו הביתה, אימא לקחה אותי לאכול גלידה ביפו, עם קצפת ושני כדורים.

"פעם אחת הילדה אומרת לא לאוכל! ת'זבי אותה..." סבתא מרים הרימה את הכף כדי לשים לי קציצה על הצלחת, וסבא נתן לה

מכה על היד. לסבא שלי קוראים מיכאל, ורק סבתא נחמה קראה לו מישה.

”באמת לא יזיק לה,” דודה לילך חייכה והכניסה מזלג עם סלט לתוך הפה.

אימא לא אמרה כלום ואבא התחיל לאכול מהר יותר. הצלחת שלי נשארה לבנה עם מסגרת של פרחים סגולים, ולמעלה שתי אותיות באנגלית. אימא אמרה שזה ראשי תיבות של המשפחה של סבתא נחמה. ”הם היו מאוד עשירים בפולין, לסבתא היו משרתים שכיבסו לה, ואפילו הכינו לה ארוחת בוקר.” המשכתי לא לאכול וחיכיתי שכבר יגיע אחר כך.

כשהייתי בבית ספר קברו את סבתא נחמה ועכשיו היא מתחת לאדמה. לפעמים, אחרי ששכבתי במיטה ואימא כיבתה את האור, הייתי מדמיינת איך זה יהיה כשתולעים יאכלו אותי ולא הייתי מצליחה להירדם. ”מספיק! אל תחשבי על דברים כאלה,” אימא כעסה ולא יכלה להסתכל עליי, כדי שלא תתחיל לדמיינן גם.

”אל תדאגי,” אבא אמר. ”אחרי שמתים כבר לא מרגישים כלום.” סבא מיכאל לא סיפר אף סיפור כל הארוחה. תמיד יש לו מלא סיפורים. הוא יושב בראש השולחן, ככה כולם חייבים לשמוע אותו. ”כשאני הייתי ילד, היו לי ציונים גרועים בבית ספר, לא תמיד הייתי חכם כמו היום,” אחרי שהוא אומר את המשפט הזה, הוא מחייך והעיניים שלו נהיות כחולות יותר. ”בעדזה כשקיבלתי ציון גרוע, פחדתי לחזור הביתה... מפני שאבא שלי היה מרביץ לי ושולח אותי לישון על הספסל בחוץ.” באמצע הלילה סבתא נחמה הייתה זורקת לו כרית מהחלון, בלי שבעלה ידע, כדי שיהיה לו נוח לישון. היו לו עוד סיפורים על סבתא נחמה, אבל ביום שישי בצהריים הוא לא סיפר אף אחד מהם.

בעלה של סבתא נחמה, אבא של סבא מיכאל, מת הרבה לפני שנולדתי. אימא אומרת שאחרי שהוא מת, סבתא נחמה טיילה לבד בכל העולם וחשבתי שהיא ממציאה, כי סבתא נחמה בקושי יכלה לעמוד. אף פעם לא הבנתי את הקשר בין מה שהיה לה ברגליים

לשושנים. היא תמיד ישבה בכורסה הגדולה שלה, ירוקה כהה עם משענת גבוהה כמו של מלכה. אולי מקבלים כיסא כזה רק שמגיעים להיות סבתא רבא. היו לה הרבה שידות בבית, מכל מיני גדלים, לפחות שש או שבע. על כל אחת היו המון בובות קטנות מזכוכית בכל מיני צורות וצבעים. בטח היא קנתה בובה אחת מכל מדינה שהיא הייתה בה. אני הכי אהבתי את זאת בצורת במבי, בצבעים של כחול וירוק.

תמיד אחרי האוכל, סבתא מרים מביאה גלידות לסלון. אני בחרתי בטילון. "מה קרה שיר? אני רואה שחוזר לך התיאבון," דודה לילך צחקה עם בעלה רונן וליטפה את הבטן. היא הייתה בהיריון, והבטן שלה כבר הייתה גדולה מאוד. "יש לילדה תיאבון בלי עין הרע... את זה היא לא קיבלה מהצד שלנו," סבא חייך עם העיניים ואבא שתק.

לפני שלדודה לילך היה תינוק בבטן וכשרונן היה רק חבר שלה, היינו משחקות ביחד אחרי האוכל. היא הייתה מביאה שתי בובות מהחדר הישן שלה בבית של סבתא, והיינו מכניסות אותן מתחת לחלצה. "בואי אני איילד אותך גברת, אני רואה שאת כבר צריכה ללדת," הייתי שוכבת על השטיח ודודה לילך הייתה המיילדת שלי. אחר כך אני הייתי שלה.

הביקור האחרון שלנו אצל סבתא נחמה היה ביום שישי שעבר. כשאימא הלכה רגע לשירותים, שאלתי את סבתא נחמה מאיפה יש לה את הבובה של הבמבי. כשאמרתי שאני לא מאמינה, אימא הראתה לי תמונה של סבתא נחמה עומדת בתוך רכבת בחו"ל. היא הייתה בתוך אלבום ישן שהיה לנו בבית. סבתא חייכה שם ובכלל לא נראתה כמו עצמה. היא ישבה בתוך הכורסה ולא זזה. "את קנית אותה בחו"ל? היא מאוד יפה..." הפה של סבתא נחמה נזל לצדדים כמו חיוך הפוך. אימא חזרה מהשירותים והתיישבה על שרפרף קטן לידה, מתחילה לקלף את רגל שמאל. משבוע לשבוע הפצעים צמחו ונהיו אדומים ומוגלתיים יותר. יכולתי לאכול אצל סבתא נחמה כמה שוקולדים צבעוניים שרציתי,

ואצל סבתא מרים התביישתי לבקש עוד. הייתי רעבה בגלל שבארוחה לא אכלתי כלום. אבל התאפקתי ולא לקחתי עוד גלידה למרות שנשאר. כולם גמרו לאכול את הגלידות שלהם, ואימא ודודה לילך הלכו לשטוף כלים עם סבתא מרים במטבח. אבא ישב לידי בספה של השלוש וקרא עיתון. סבא מיכאל ישב על הכורסה שלו וראה משחק טניס בטלוויזיה. גלגלתי את העטיפה של הטילון לכדור קטן. "את עוד רעבה, נכון שיר?" אבא מלמל מתוך העיתון. חייכתי אליו והוא המשיך לקרוא.

הייתי שומרת את כל העטיפות של השוקולדים, מגלגלת ובבית עושה מהם שרשרת. "קחי את זה," סבתא נחמה אמרה כשאני ואימא קמנו ללכת.

"מה סבתא?" אימא עצרה והסתכלה עליה המומה.

"שתיקח את הבובה, הילדה... בעדזה שלי אין כבר מה ל'שות'..." היא זרקת את היד שלה קדימה, כמו שעושים כשמשוהו מסריחה. הלכתי לשידה ולקחתי את הבובה של הבמבי, ראיתי שגם אימא שמחה.

"לכי תני נשיקה ותגידי תודה."

"תודה." תמיד כשנישקתי את סבתא נחמה על הלחי, פחדתי שחלק מהלחי שלה יישאר לי בפה. "תגידי למישה שיבוא...למה הוא לא בא?"

שיעמם לי בסלון אז הלכתי למטבח, לאימא. בדרך במסדרון שמעתי את אימא ודודה לילך מדברות. "את חייבת לעשות איתה משהו שלי, זה כבר יצא מכל פרופורציה," סבתא עמדה ועשתה כן עם הראש. "זאת הזנחה, זה מה שזה...זה לא בריא," דודה לילך חיבקה בשתי ידיים את הבטן. "אני לילד שלי בחיים לא אתן לאכול ככה, זה הכול עניין של חינוך."

"חינוך? את מלמדת אותי איך לחנך את הבת שלי?" אימא זזה מצד לצד וכמעט צעקה.

"תסתכלי איך שהיא נראית, זה חינוך...זה אלף בית." התקרבת אליה, הסנטר שלי כמעט נגע בפופיק שלה, שבלט מהחולצה כמו

מסמר. "מממ...!" בעטתי לה בבטן וברחתי לסלון.
"למה סבא מיכאל לא היה בא לבקר את סבתא נחמה, היא אימא
שלו לא?"

"הוא היה מבקר אותה בכל יום במהלך השבוע, היא פשוט לא
זוכרת." כל בבוקר, לפני שסבא היה הולך לקנטרי לשחק טניס, הוא
היה מבקר את סבתא נחמה ומכין לה ארוחת בוקר. בצהריים הוא
היה חוזר להכין לה צהריים ונשאר קצת עד הערב. "כשזקנים אז
שוכחים," אימא הסבירה. מחוץ לבית של סבתא נחמה הייתה גינה
עם שביל ובקצה שלו ספסל. ניסיתי לדמיין את סבא מיכאל ישן
עליו, אבל לא הצלחתי לדמיין אותו בתור ילד. ידעתי שאז הם גרו
במדינה אחרת וזוהי ממומן. אימא שמרה לי בתיק את הבמבי
שלא יישבר עד הבית. באותו יום שישי סבתא נחמה לא בכתה.

לא הסכמתי לבקש סליחה מדודה לילך ואבא כעס. "עכשיו תבקשי
סליחה! את יודעת כמה זה מסוכן מה שעשית?!" העיניים של אימא
התכווצו כשהיא הסתכלה עליי. דודה לילך עמדה מולי עם הידיים
על המותניים וחיכתה. ראו שבכלל לא כאב לה.

"טוב אנחנו הולכים, ומהיום את בעונש," אימא לקחה לי את היד
ופתחה את הדלת. אבא התנצל בפני דודה לילך ושאל עם היא
בסדר, ואימא ירדה איתי למטה בלי להגיד שלום.

בבית ליטפתי את הבמבי שסבתא נחמה נתנה לי. היו לו רגליים
מאוד דקות ועיניים גדולות ועצובות מזכוכית בצבע טורקיז. שמתי
אותו על השידה שלי בחדר ונורא נזהרתי שלא יישבר. אבא הכריח
אותי להתקשר לדודה לילך ולבקש ממנה סליחה. "הלו לילך, אני
מצטערת שבעטתי לך בתינוק, אני מקווה שלא הרסתי אותו ושהוא
יהיה בסדר." דודה לילך צחקה ואמרה שהיא סולחת. כשניתיקתי,
אימא באה וחיבקה אותי.

"אני לא מבין למה עשית את זה שיר? תמיד אהבת את לילך אז
מה קרה פתאום?"

"לא קרה כלום, העיקר שהיא ביקשה סליחה והיא יודעת שמה שהיא
עשתה זה לא בסדר," אימא עמדה לידי וליטפה לי את הראש. "נכון

שיר...שאת מצטערת?" התחלתי לבכות בלי שבכלל רציתי. "די...
הכול נגמר למה את בוכה?... בגלל סבתא נחמה?" עשיתי כן עם
הראש, מנגבת את הדמעות בידיים ולא יכולתי להפסיק. הלוואי
שלא הייתי מרגישה כלום.

שאלה?

DLC

הצגת מודל של ה-DLC

שאלה על ה-DLC
האם זה יכול להיות
מודל של ה-DLC

בלי שישימו לב / רותם גולדמן

חן הבטיחה שהיא תבוא וניסן קרע את ההזמנה שלו לחתיכות קטנות וקרא לי "יאקוזונה, יום אחד אני אפנצ'ר אותך עם סיכה." בהפסקה ספרתי עוד חמש הזמנות בפח של הכיתה, אבל אימא אמרה לא לדאוג ושהשאר בטוח יבואו. היא קנתה לי שמלה חדשה והכינה לי זר לראש מפרחים אדומים של פינוקיו, עוגה בצורת ברבי וכיסא מקושט של מלכת יומולדת. ישבתי וחיכיתי. השעה הייתה כבר ארבע וחצי. אימא שמה צלחת עם ביסלי על השולחן ואבא לחש לה משהו באוזן.

דודה חוה התכופפה כדי להוציא משחקים מתוך שקית והתחת הגדול שלה התרומם למעלה. אבא אמר שמרוב שהיא אכלה נפתחה לה הטבעת של הניתוח, "שמן תמיד יישאר שמן, לא יזור כלום." היא סידרה חישוקים על השטיח בסלון, מנפחת בלונים תוך כדי וקושרת. רציתי ליצן כמו כולם, אז היא שמה אף אדום וחבשה כובע מכוער עם פייטים כדי לעשות בכאילו. אימא סיימה לערוך את השולחן והתקשרה לאירית ויניב, לשאול מתי הם באים.

עידן בן דוד שלי הגיע ונתן לי שקית עם מתנה. ידעתי שזו חולצה כמו שדודה חוה קונה לי בכל שנה. בכלל רציתי בובה של סוס פוני, או ברבי חדשה, שירימו אותי על כיסא וישירו לי.

אימא הביאה את המונופול מהחדר, כדי שאני ועידן נשחק עד שכולם יגיעו. ישבנו ופתחנו את המשחק על השטיח. בכלל לא היה לי חשק, הדמעות כמעט ברחו לי וניסיתי לבלוע אותן עם הרוק. עידן כל הזמן קנה מלונות ואף פעם לא נפל על הכלא. "נו תורך! שחקי כבר," חשבתי שבטח שוב ניסן ארגן עליי חרם ואף אחד לא יבוא. החזקתי חזק את הקוביות בתוך האגרוף וניערתי, בבקשה שיבואו, בבקשה, בבקשה, בבקשה. קיבלתי קלף לחכות שני תורות וידעתי שעידן ינצח. הוא תמיד מנצח.

דפקו בדלת ואימא רצה לפתוח. אלה היו צח וההורים שלו. איך

שעידן ראה אותו, הוא זרק את הכסף המזויף שלו ורץ להביא כדור מהחדר, שלא יראה ששיחקנו.

לי ולעידן היה מחבוא סודי בשיחים שמאחורי בית הספר ובחופשים הייתי באה לישון אצלו, אבל בהפסקות הוא התעלם ממני, שלא יגלו שאנחנו בני דודים. "מזל טוב, שיר," צח נתן לי את המתנה והלך לשחק כדורגל עם עידן. הלכתי לחדר לשים את המתנות על המיטה ורצתי לשחק איתם. "עופי מפה, זה משחק של בנים." רציתי להיות השוערת, כשאני ועידן משחקים, אני תמיד בשער.

דודה חוה הלכה עם אימא למטבח לשתות קפה ואני ישבתי לבד ליד השולחן ובלעתי נחשי גומי כמו מקרוני. אבא התיישב בכיסא לידי ונתן לי מרפק. "שיר, מספיק לאכול, תחכי לכולם," דמעה זלגה לי על הלחי וניגבתי. הוא חשב שכדאי שאני אתחיל בגיל צעיר. "כשמתבגרים זה מאוחר מדי, תראי אותי כמה קשה לי לרוות." הם החליטו לא להרשות לי יותר ממתקים, אבל אימא נשברה כשבכיתי. החזרתי את הצלחת לשולחן ואבא ליטף לי את הראש.

צח בעט את הכדור חזק מדי ושבר עציץ בסלון. אימא הביאה מטאטא ויעה כדי לנקות את השברים. דודה חוה ידעה שזה מה שיקרה, "ממתי משחקים בתוך הבית?!" אבא פתח את הדלת לאירית ויניב. תמיר היה דבוק לאירית לרגל ועשה פרצוף. הוא היה גדול ממני רק בשלושה חודשים, אבל למד כבר בכיתה ב'. "לך תן לה את המתנה," אירית דחפה אותו והלכה לעזור לאימא לנקות.

"מזל טוב, שתמשיכי להיות מגעילה כמו שאת," הוא הוציא לשון וירק לתוך השקית של המתנה בלי שאף אחד שם לב. תמיר שנא אותי, אבל כשהיינו נוסעים ביחד עם ההורים לפיקניקים, הוא היה חייב להיות נחמד.

דודה חוה קראה לכולם שיבואו לסלון ולא רציתי. אימא באה וחיבקה אותי, הקימה אותי בזהירות והושיבה אותי על כיסא מלכת היומולדת. דודה חוה קשרה סביב המותניים חוט שבקצה שלו היה תלוי נר ופיסקה רגליים מעל בקבוק קולה ריק, כדי להדגים. עמדנו בשורה וניסינו להכניס את הנרות לבקבוקים. צח הצליח ראשון

וקיבל מכונית צעצוע בצבע אדום. לפני המשחק עם הקמח, חן הגיעה. "סליחה שאיחרתי, לא הספקתי לקנות מתנה, אני אביא לך יום ראשון," היא התיישבה עם כולם על השטיח וצח הראה לה את המכונית שלו. בחרתי בחן להשתתף יחד איתי במשחק. אני מצאתי את הסוכרייה הראשונה וכן מחאה לי כפיים.

"את טובה בדברים כאלה," תמיר צחק והסוכרייה נדבקה לי בגרון. "סתום יא מפגר! אתה בטח לא טוב בכלום, טיפש אחד!" חן אמרה שבפעם הבאה אני צריכה לענות לו.

המשחק הבא היה קליעה למטרה ותמיר לא רצה להשתתף. הוא ישב בשקט על הספה וכן שלחה לו מבטים רציניים. צח ועידן התחרו ביניהם וצח קלע בול פגיעה ראשון. הוא נתן את הפאזל שקיבל לחן, כי זה היה פאזל של סוסים, וכן אמרה שזאת החיה שהיא הכי אוהבת בכל העולם.

דודה חוה הודיעה במגפון על הפסקת כיבוד וכולם רצו לפינת האוכל. הלכתי למטבח לעזור לאימא עם המגשים של הפיתות, לקחתי את אלה עם החומוס והמלפפון והיא את השוקולד. גם עזרתי להכין את העוגה, ברבי גדולה עם שמלה כחולה, מקושטת בסוכריות ירוקות, ואימא נתנה לי ללקק את הקרם מהברזלים של המיקסר.

הבנים עשו תחרות גלגלונים בסלון וצח השויץ איך הוא עושה גלגלון עם חצי פיתה ביד. חן התלהבה וביקשה שיעשה את זה שוב. אמרתי שגם אני יכולה וקפצתי ראש לתוך הרצפה. ראו לי את התחתונים וכולם צחקו, חוץ מחן. אימא עזרה לי לקום ואמרתי שאני בסדר. היא משכה אותי בכוח למקלחת כדי לשטוף את הפנים והרגשתי את הדופק עובר לי למצת. כשהיא סגרה את הדלת כבר בכיתי. היא תפסה את הדמעות שלי באצבעות שלה ומחצה אחת, אחת.

אבא הגיע ותפס לי את היד, "שיר אל תהי פראיירית! פשוט תחזירי, תחזירי! שלא יצחקו עלייך, את שומעת? מי הם בכלל..." הוא השאיר לי סימן אדום מרוב שהוא התכוון ואימא אמרה שיעזוב.

”אל תתייחסי, אמרתי לך, הם רק רוצים ממך תשומת לב, אם לא תתייחסי, את תראי שהם יפסיקו.“

אבא חזר איתי לסלון ואימא הלכה למטבח. דודה חוה קראה לי במגפון לשבת על כיסא היומולדת. הורדתי את הראש והתפללתי שלא יראו שבכיתי. אימא חזרה עם העוגה שנרות צבעוניים דלקו עליה במעגל. כולם הסתכלו עליי וחיכו. עצמתי עיניים ואני לא זוכרת מה ביקשתי רק שנשפתי חזק. כשפקחתי עיניים, הנרות היו כבויים, היד השמאלית של הברבי נמסה וגם חצי מהפנים. אחר כך הרימו אותי בכיסא, אבא תפס מאחור ואימא ודודה חוה אחת בכל צד. המבטים של כולם עלו וירדו יחד איתי, שש פעמים ועוד אחד לשנה הבאה. חן גם שרה לי בקול חזק, ”חג לה שמח וזר לה פורת...“

אימא הוציאה את הנרות וחתכה את העוגה. היא חילקה לכולם. תמיר לא אכל את החתיכה שלו והתחיל לבעוט בקיר. הוא היה תינוק ענק; יש תמונה של שנינו שוכבים אחד ליד השנייה בלול ואני יותר קטנה מהראש שלו. ”אני כבר לא יודעת מה ל’שות עם הילד הזה, תראי איזה שחיף הוא נהיה,“ אירית קיטרה ודווקא לא נראתה מודאגת. ”אולי נשלח אותו אליך שלי, שילמד לאכול כמו שצריך אה?“ אימא לא צחקה וחתכה לדודה חוה עוד חתיכה.

אחרי העוגה דודה חוה רצתה שנשחק ים-יבשה. ”זה משחק משעמם, תמיר בעט ועשה בלגן בחישוקים. “בואו נרד לשחק כדורגל.“ הוא לקח את הכדור וצח ועידן באו אחריו. לדודה חוה לא היה אכפת, אז היא לא אמרה כלום, לאף אחד מהמבוגרים לא היה. אימא רק ביקשה שניזוהר בכביש. ”אל תהי עצובה,“ חן אמרה לי במדרגות ועשיתי כאילו בכלל לא מזיז לי.

כשהגענו לגינה, צח ועידן התנדנדו גבוה בנדנדות ותמיר הקפיץ את הכדור על הברך. אני וחן רצנו למתקן הגדול בצורת טירה ועלינו בתורות על המגלצה, אבל אז צח בא כדי להפריע. הוא הראה לחן איך הוא עולה על המגלצה הפוך, מלמעלה למטה. חן רצתה גם, אז הוא נתן לה יד כדי שתוכל לעלות. אני פחדתי לנסות. הלכתי

הצדה לשיחים, קטפתי פרח אדום, פירקתי ממנו את עלי הכותרת ותלשתי את האבקנים. את הצ'ופצ'יק שנשאר הדבקתי על קצה האף; פינקויו, אימא לימדה אותי, זה תמיד עשה לי מצב רוח טוב. "את נראית כמו אוטיסטית ככה," תמיר עמד מולי, מחבק את הכדור. לא ידעתי מה זה אומר, אבל ניחשתי שזאת קללה. "אני דווקא חושבת שזה מדליק," חן באה וביקשה שאני אלמד אותה. היא הדביקה את הצ'ופצ'יק על האף וצה אחריה. הוא פול כדי שיוכל לראות את האף שלו, איבד שיווי משקל ונפל אחורה. כולנו צחקנו, גם צח על עצמו, וכשקם התחת שלו היה מכוסה בחול.

אחר כך הלכנו למגרש ליד בית הספר כי הבנים רצו כדורגל. חן שכנעה אותם לצרף אותי כשוערת, כדי שנהיה כוחות. "יש לה יומולדת, אל תהיו מגעילים." צח היה עם עידן ואני הייתי עם תמיר, שהתעצבן למה דפקו אותו דווקא איתי.

הייתי ממש טובה והצלחתי להדוף את כל הכדורים. אפילו קפצתי גבוה כדי לתפוס, כמו במשחקים בטלוויזיה, נמרחתי על הדשא והתלכלכה לי השמלה. תמיר עשה גלגלונים ונתן לי כיפיים. חן ישבה על המדרגה, מחאה כפיים ושאגה: "יאללה שייר! יאללה שייר!"

ניצחנו אותם חמש אפס. תמיר שמח אבל ניסה לשחק אותה קול, "את בסדר יחסית לבת." כולנו הזענו מלא והייתי אדומה כמו עגבנייה. הרגשתי איך הבד של השמלה מתרחק מהגוף. כל צעד שלי היה פתאום גדול יותר. צח נתן לי צ'פחה על הגב ועידן אמר "כל הכבוד." הוא שאל בסוד אם כדאי שנראה לכולם את המחבוא שלנו. בדרך שטפנו פנים ושתינו מהברזייה של בית הספר. "יש לנו שם ספה ישנה שסחבנו ביחד מהזבל, ונדנדה מקרש שמצאנו וקשרנו עם חבלים לעץ," סיפרתי לחן והתכופפתי לשנות. הרגשתי דקירה בעורף.

"לא לזוז, ידיים למעלה שמנטוזה," ידעתי שזה ניסן כי זיהיתי את הקול השרוף שלו. עידן אמר שהוא ראה אותו מעשן בהפסקות.

הרגשתי את הזר מתרומם לי לאט מהראש. הסתובבתי, "לא לזוז אמרתי, יא שמנה... בטח שוקלת מאה טון!" הוא כיוון אליי ענף גדול שבקצה שלו היה תלוי הזר שלי. עמדתי עם הידיים באוויר וניסן דקר אותי בבטן, כל פעם חזק יותר. אף אחד לא אמר כלום. "אבל..."

"סתמי ת'פה! עוד פעם את זוה, אני מפוצצ'תך." לא יכולתי לנגב את הדמעות, הן נכנסו לי לתוך האף והפה. הוא לקח את הזר וחבש אותו בעצמו כמו ניצחון. רצייתי לבעוט בו, רצייתי לקלל, דמיינתי איך הראש שלו מתפוצץ מרוב כעס ודם משפריץ ממנו החוצה. "אבל זה היומולדת שלי! זה היומולדת שלי..."

ניסן לקח תנופה ורץ לי ישר לתוך הבטן. כל מה שאכלתי במסיבה הסתובב, נפלתי על הרצפה וצרחתי. רצייתי לשתוק, רצייתי לעמוד זקוף ולא יכולתי להתאפק יותר. לא ראיתי כלום. הרגשתי את הכול עולה. "עוף מפה יא מניאק!" חן צעקה וניסן רק עמד. "יאללה מה'כפת לכם מהדובה הזאת, בסוף תאכל גם אתכם," הוא נראה כמו רוח רפאים שלא מפסיקה לזוז. הקאתי את כל מה שהיה לי, חלק גם על עצמי. צח וחן עזרו לי לקום ושטפו לי פנים בברוייה.

"כדאי שניקח אותה הביתה," חן שמה את היד שלי על הכתף שלה. ראיתי את הגב של ניסן מתרחק. אחרי כמה מטרים הוא הסתובב ועשה לי סימן של חכי-חכי. כאבה לי הבטן בטירוף, אבל יכולתי ללכת לבד. במדרגות כולם עלו אחריי בשקט וחן חיבקה אותי ביד אחת. החלטתי להפסיק לבכות. בלב רצייתי שניסן ימות. אימא פתחה לי את הדלת וישר נפלה לחבק אותי. "מה קרה? חמודה שלי..." רצייתי להיכנס לתוך החדר שלי ולסגור את הדלת. ידעתי שאם אני אתחיל לדבר אני אבכה, אז שתקתי. חן קפצה וסיפרה את הכול לאימא, איך ניסן הגיע פתאום ואיך שיחקנו והיה לנו כיף לפני, איך אי אפשר היה לעשות כלום, והמכות. חן דיברה עם הידיים באוויר ואימא לא הבינה כלום. ההורים של צח באו לקחת אותו בדיוק, תפסתי אותו מסתכל על

חן לפני שיצא מהדלת. דודה חוה רצה בבהלה לסלון ואימא חיבקה אותי. "הילדים הרעים האלה, אני מכירה את הזבל הזה... עידן סיפר לי שהוא מעשן." אירית ויניב אמרו שהם צריכים לזוז וקראו לתמיר שיבוא. אבא נעל מאחוריהם ואימא ואני ישבנו על הרצפה, מקופלות אחת בתוך השנייה.

היא לקחה אותי לחדר להחליף בגדים, וחן חיכתה בסלון. "שיר, מה קרה? ספרי לי מה הוא עשה לך." בלעתי רוק וסיפרתי מה שחן סיפרה, רק לפי הסדר. אימא כיווצה את הגבות למשולש. "אני אגיד לאבא שידבר עם ההורים שלו." ישבתי על המיטה והרמתי ידיים למעלה. אימא הורידה לי את השמלה, מנסה לא להסתכל על המכה. "כואב לך? את רוצה שנלך לרופא?" עשיתי לא עם הראש. היא כמעט נגעה, אבל אז הרחיקה את היד. "אחרי זה קמתי והחזרתי לו, גם לתוך הבטן, כמו שהוא עשה לי... רק חזק יותר."

"מה פתאום החזרת, אל תדברי שטויות..."
"כן, הרבצתי בחזרה והוא התחיל לבכות... ברח ישר הביתה, נשבעת באמת."

אימא שתקה ובהתה בסדין. אחר כך היא קמה להביא את הפיג'מה של מיקי מאוס מהארון. היא הלבישה לי קודם את החולצה ואז את המכנס. "אני יכולה כבר לפתוח את המתנות?" היא לא ענתה ורק לקחה את השמלה עם הקיץ ויצאה מהחדר.

חן נכנסה להגיד לי ביי. "יום ראשון את יכולה לבוא אליי אחרי בית הספר אם את רוצה, יש לי בית של בובות ומלא סרטים מפחידים." היא הלכה הביתה לבד כי ההורים שלה מרשים לה וכבר רציתי שיגיע יום ראשון.

אבא קרא לי לבוא לסלון, להגיד שלום לדודה חוה ועידן. "אל תשימי לב שיר, הילד הזה לא שווה את הדמעות שלך... העיקר שתשמחי ולא תתני לזה להרוס לך את היומולדת." היא נתנה לי נשיקה בלחי עם האף של הליצן ויצאה עם עידן מהדלת. אבא לא אמר כלום על מה שקרה והלך לעזור לאימא לסדר

את הסלון. נכנסתי למטבח ופתחתי את המקרר. הייתה שם עוד
חתיכה גדולה מהעוגה ולברבי ראו את שתי הרגליים. לקחתי כפית
והתחלתי לאכול, מציצה כל רגע מאחורי הדלת של המקרר, לבדוק
עם מישהו בא.

הן ואני / אלה טיבי

לברוריה יש קול מונוטוני. היא מקדישה לי 45 דקות ביום, בהם אני מספיקה להחליף רגל על רגל בערך 45 פעמים. כשהיא לא עוצרת אותי, אני מספיקה לחייך, לבכות, לכעוס; ולפעמים לעזוב את הפגישה באמצע. היא כל כך נינוחה על הכיסא הלבן הגדול, בחדר ממוצע לתל אביבים עם הרבה כסף, מרשים כמו מוזיאון או מלון בוטיק, היא תמיד מוציאה לי מטפחת שנייה לפני שצריך, אומרת להתראות כשנגמר הזמן וכשאני רגועה היא תמיד מנגנת לי את המשפט הקבוע, "אל תתני את עצמך, תלמדי לתת מעצמך". איך לעזאזל היא תמיד מוצאת את המומנט להגיד את זה, כאילו אין לנו דברים חשובים יותר לדבר עליהם. אם לא היו ממליצים לי ללכת אליה, מי היה הולך? הם כאלה נחושים שהיא היחידה שתוכל לשים לי את האצבע על הנקודה, "ואולי בנס לרפא אותך", הם צוחקים. אני יודעת שהכול אצלי בסדר או יותר נכון מצוין, אבל החלטתי ללכת. אני גם ככה לא משלמת.

הערב קבעתי לי דייט, או יותר נכון להגיד פגישה, פגישה עם שרון. הפעם אסור לי להרוס את זה, חשבתי ופניי בדיוק הושלכו אל האסלה. גרם של אמת נשפך ממני החוצה. את בלחץ! היא חדרה וערערה אותי. רוני, די להיות פחדנית! תבטלי את הפגישה הזאת! זה חסר טעם. עוד לא הספקתי לטעום, ניסיתי לומר כשגררתי את גופי לראי ושוב לאסלה. איכס, יוצא ממך רק מים. את חייבת לקום, האצה בי כשניגבתי את פניי וחיפשתי אחיזה בטוחה בוילון האדום באמבטיה. תעזבי את הווילון ותתרכזי בראי! היא כפתה עליי והובילה אותי לשים עוד קרם בשיער ולסיים להתארגן. תתפכחי כבר! היא חדרה לי לראש ולחצה על איזו נקודה שכאבה עוד כמה רגעים. מי שותה בצהריים?! קומי כבר! רציתי מאוד להיפטר ממנה, אבל כנראה שהיא פענחה אותי מהר מידי ועשתה עוד מהלך כואב בראש שלי, איה. שרון עוד רגע תגיע, היא אמרה, ואם היא כבר

פה אז כדאי שתתנהגי יפה ותתחילי ליישם את התהליך שברוריה מלמדת אותך. חייכתי. את צוחקת היא אמרה. בטח צוחקת, אמרתי וקרצתי לעצמי בראי.

היא ניסתה לכפות עליי מוסר ולהזכיר לי דברים שאמרתי לה פעם. רצייתי לשאול אותה איך היא לא מבינה למה אני מתנהגת ככה, אבל שתקתי למשמע קול דפיקה בדלת הבית. נאק נאק, האשליה שלך הגיעה, היא אמרה. תפסיקי כבר. אני אפסיק, אבל לפני שאת פותחת את הדלת, תקראי את ההודעה שדניאל שלחה לך. לא רוצה. היא בטח מתגעגעת. גם אני, אבל לשרון. את לא. שרון כבר בדלת, תניחי לי. החולצה שלך לא מסודרת, תוציאי אותה מהמכנסיים. זה יפה ככה. נו באמת, תסתכלי במראה. לרגע חשבתי להחליף חולצה, אבל מבט קצר בראי והבנתי שזה בסדר. לא יעזור לך, אני אהיה עם שרון הלילה. זה מה שאת חושבת, אני יהדהד לך עד שהיא תלך. את לא. אני כן. אני אשתה הרבה אלכוהול ואטשטש אותך. אני אציק לך יותר ואעשה לך נקיפות מצפון. די! את לא. ודרך אגב, היא נשארתי לישון פה.

“היי רוני, את שם? מה זה? עם מי את מדברת?”

“אני באה”, אמרתי בזמן שהבטתי בעיניתי. נשימה אחת ארוכה והרגשתי שאני כמעט מוכנה. תסתכלי עליה, גם דרך העינית היא נראית לא בשבילך. איך נראית בחורה שיכולה להיות בשבילי? חוץ מזה, היא מדהימה והיא רק להיום. רק להיום? היא יודעת? לא! אז תגידי לה. בשביל מה? בשביל שאתן לך לישון טוב בלילה. תעזבי אותי.

אני מאוד מקווה שאת יודעת מה את עושה. אני יודעת. הרי אמרת במפגש האחרון שתפסיקי לעשות דברים בלי תוכן. אני יעשה אתה סקס מלא בתוכן. בסוף עוד תאמיני לעצמך, לא אמרת לברוריה שאת כן מחפשת משמעות? אמרתי, אבל היום בא לי משהו אחר. הבטחת שתגידי לדניאל את מה שאת באמת מרגישה. אז הבטחתי. אני אומרת לך, עוד לגימה אחת מהמיץ פלאים שלך וגם לשרון תתחילי לשקר. אני לא, תניחי לי בבקשה, אמרתי ופתחתי את

הדלת.

”חיכיתי לך”, שרון הושיטה את ידיה לחבק אותי.
”אני מקווה שלא הסתבכת בדרך”, חיכיתי. כאילו שאכפת לך, היא
שוב התערבה.

”הגעתי בדיוק כמו שהסברת לי”. שרון הצמידה את שפתייה לשלי.
למה היא מתמסרת אליך ככה. כי היא אוהבת אותי. איך היא אוהבת
אותך, זאת רק פעם שנייה שהיא רואה אותך. כן, זה באמת מוזר.
זה בגלל שאמרת לה שאת רצינית וכל הבולשיט הרגיל שלך?
אמרתי את מה שהיא רצתה לשמוע, אני לא יכולה לשקר לה. אבל
את משקרת. אני לא.

”התגעעתי אלייך”, היא אמרה וקרבה את גופה אליי. אל תחבקי
אותה, תזווי אותה ממך. חיבקתי אותה חזק למשך שניות ארוכות
והרפיתי.

”תורדי את המעיל, אני אשים לך אותו בחדר”, אמרתי לה, בזמן
ששמתי את השירים שהיא הכי אוהבת. שהיא תישאר עם המעיל,
היא לחצה לי בראש. די! אני לא יכולה ככה.
הרגשתי שהיא ממש מנסה להרוס את האווירה, אז הגברתי את
המוסיקה והתיישבתי קרוב אליה.

שרון קמה והחלה בוחנת את החלל וגם אותי. ”את גרה פה לבד?”
היא גרה איתי, היא צעקה. ”לגמרי לבד”, עניתי.
”יין אדום או לבן?” הצעתי לה וניסיתי להסיט את השיחה לכיוון
אחר. אני אוהבת אדום, היא התערבה.
”לבן יהיה בסדר, תודה”.

תיזהרי שאת מוזגת, את שיכורה לגמרי. אני בסדר. אז למה נשפך
לך? היא גיחכה, שהיא לא תראה. תעזבי אותי. אז לפחות כשאת
מגישה לה את היין, תחכי שהיא תלגום לפניך. מה זה משנה מי
שותה קודם? פעם היו לך קצת נימוסים, רוני.
התקדמתי לעבר שרון שישבה בנוח, ותוך כדי לגימה אמרתי ”לחיים”.
”לחיים”. חיוך גדול נמרח על מבטה.
”תרגישי בנוח”, זרקתי לאוויר. אחרי מספר שניות הבנתי שיש לי

אור ירוק, אז סחפתי אותה אליי. "התגעגעתי אלייך", לחשתי לה וגופה הקטן התכווץ עם שלי. "את נראית נהדר", חייכתי אליה וליטפתי את שיערה. ראיתי שטוב לה, אז המשכתי ולרגע התרחקתי. "הכול בסדר?"

"הכול מעולה", אמרתי וניסיתי להתקרב אל פניה שלרגע נראו מאוד מרוחקות. נו, יש לך הזדמנות, תגידי לה שלא הכול בסדר, היא שוב לא הניחה. אבל הכול מעולה. איך מעולה יא אגואיסטית, אם מהרגע שהיא נכנסה אפילו לא שאלת אותה לשלומה? תפסיקו לשתות, היא לגמרי מסוחררת, וגם את. תיכף תגלי שעוד לגימה אחת ותתחרטי על הכול מחר בבוקר כשהיא תעורר לידך.

"שרון, רציתי להגיד לך שאני אוהבת אותך", אמרתי והיא התמסרה אליי שוב. עכשיו את גיבורה, אה? מחר תחפשי סיבה להגיד לה ללכת, אבל יהיה מאוחר מידי, היא תחכה לך עם ארוחת בוקר בסלון, ביצת עין וסלט קצוץ דק, כמו שאת הכי אוהבת, ואז מה? גם לה תגידי שאת חייבת לעוף כי יש לך פגישה בלימודים, פגישה לא מוצלחת על איזה סיפור מוזר שאת כותבת? אני מכירה אותך רוני. ואם היא ממש תכעס, בטח תרגיעי אותה ותגידי לה שהסיפור הוא עליה ושאת פריקית של דיוק, אז אולי לא ייצא לכן להיפגש בתקופה הקרובה, תתרצי לה שיש לך דד ליין, והיא מרוב פרפרים בבטן תשכח שהיא כועסת. מתישהו זה יפסיק לעבוד לך.

שרון הרימה את כוס היין וידעתי שלגימה אחרונה מפרידה בינה לבין המיטה שלי. "לחיים", אמרתי בהיסוס וחיוכה הרחב השתלב באופן מדויק עם עיניה הכחולות שביקשו לקום וללכת לחדר השינה. זוטי ממנה מעט וחטפתי את הכוס מהשולחן. לקחתי לגימה ארוכה, ועוד אחת אחריה ועוד אחת. תשתי לאט. פתאום את דואגת לי? אני דואגת לך תמיד, את אף פעם לא מקשיבה מאז שסיימת עם דניאל. הרגשתי שהיא מנסה להתפייס איתי כשהבינה שהיא הורסת לי את הערב, או יותר נכון הורסת אותי. תאיטי את הקצב, למה שלא תנסי ללמוד להכיר אותה לפני שאת רצה איתה למיטה. ממה את מפחדת? אני לא מפחדת מכלום. די רוני, די עם העקשנות הזאת,

תשאלי אותה איך עבר עליה היום. זה לא מעניין אותי. זה כן, ואת גם פוגעת בה וזה יחזור אליך. אני לא אפגע בה, אמרתי והנחת את ידי בין רגליה.
”את בטוחה שהכול בסדר?” שאלה שרון ורק עיניי שהתמקדו במבטה עוררו ספק.

”הכול מצוין”, אמרתי בקול חלש.
”זה לא נראה ככה”, היא התרחקה מעט.
איפה את עכשיו שאני צריכה אותך? אני לא יודעת מה להגיד לה.
את יודעת בדיוק, הדהדה בי ונעלמה.
היא חזרה שוב כשישנתי, אבל הפעם היא נחה איתי.

מאה אחוז אנחנו / עמרי אלעד

כמה יהיר היה מצדי לחשוב שכדאי לי בעצם להחליף שעון מעורר בזמן שהוא מצלצל ומצלצל.

נרדמתי אתמול. עודי סבוך תחושות איומות נרדמתי. לעיתים אני מצליח בכך והשינה באורח פלא צצה לה מתוך הסבך, אבל עכשיו צהריים, והחיים... לא. לא אמשך לחיותם... טוב, אולי כן. אבל לא בבושה כזו, לא לאחר הדבר הזה שקרה אתמול.

והדברים ללא ספק מצביעים על משהו, משהו! משהו! שאהיה חייב לעשות.

ואני בהחלט בעניין של לדעת מה לעשות. למשל, אני מציץ על אנשים ברחוב וכשהם מסתכלים עליי חזרה אני ממשיך להסתכל. זו מעין מלחמה שלי, מלחמה שהתכוננתי לה חודשים על חודשים. וגם אם אני צריך למשל להחליף פילטר בבריטה, אני פשוט עושה את זה בלי לחשוב יותר מדי... כי מחר זה בעצם מרח בחילוף אותיות.

וזהו. וגם העירו לי על זה לא פעם, על שאני חושב, זאת אומרת, אבל זו לא אשמתי אם לוקחים בחשבון כמה שהעולם הזה מפותל. למשל, זה שאתמול היא החנתה את האוטו בדיוק מול חלוני, או שהיתה יפה כל כך ולחצה אצלי בדיוק על הכפתור הנכון – כי לא לכל מראה יפה אני נמשך כמו אוטומט, או שהיה לי ברור שהערב הזה יהיה אבוד אם אתן לה ללכת.

אבל היא הלכה לה, צעדה, התרחקה ממני. לא, אין סיכוי שתראה אותי כך בחלון, גור חתולים מיילל לצידה! גור חתולים מתחנן ליחס עת מתחיל חורף קר לצידה, ולמרות שהיא בחורה, היא אפילו לא שומעת אותנו – ממשיכה בצעד בוטח – מטרות יש לה. נו! אבל היא... היא מפספסת משהו! היא לא מביאה בחשבון משהו! אז יצאתי. הלכתי מהר מהר, הלכתי אחריה ואז באמצע הדרך... נו, הרי הנשים האלו הן כמו חתולות! היא הסתובבה והייתה אווירה

כזו לא נעימה כאילו שעשיתי לה משהו. אבל אפשר להבין אותן – את הנשים זאת אומרת, באבולוציה היו נחוצים להן חושים חדים כדי לשמור על עצמן מכל הסוסים שבטח תמיד היו בסביבה.

נראה לי, טוב, לא שאני עוקב אחריהן כל כך הרבה, אבל לפחות ממה שיצא לי, נראה לי כאילו שיש להן חושים מיוחדים כדי לדעת מתי יש למישהו כוונות רעות. ולפעמים אני בכלל לא מתכוון לרע, כלומר אני רק רוצה לדבר איתן קצת וכבר הן תולות בי את המבט החושד הזה שלהן, קצת מבוהל כזה, כאילו כל מה שהן רוצות זה להמשיך את החיים שלהן בלעדיו.

ולא משנה כמה אסביר להן שרק רציתי לדבר איתן, הן ימשיכו למהר. כן, תמיד ימצאו דרך לירוק לך על הדבר היפה. הן מעדיפות שפונים אליהן ככה דרך הנסיבות, אז הן רואות שיש לך חיים משלך ושאתה בכלל לא חושב עליהן ואז פתאום הן רוצות לדבר איתך.

אז ניגשתי אליה ואמרתי "אני רואה אותך, ואני לא סוטה אני רק רוצה להכיר אותך, כאילו מה? תחשבי שאנחנו באיזו מסיבת דירה או באוניברסיטה, מה זה כל כך משנה?" אבל היא לא ראתה אותי בכלל.

ואם תשאלו אותי, הכל קורה כאן פשוט מהר מדי – וכשכבר מדברים, אין לך זמן אפילו להסמיק. הסתכלתי עליה מאחור כשהיא התרחקה והיא נראתה לי כל כך מושכת, שפשוט לא יכולתי להיפרד ממנה ככה סתם, אז המשכתי ללכת אחריה כדי להחזיק את זה עוד קצת.

לפני שבועיים בערך פניתי למישהי שישבה על ספסל עם ספרים, והיא כל כך התבלבלה שהיא לא יכלה לדבר. והיא שתקה ככה המון זמן עד ששאלתי אם היא בכלל מדברת עברית והיא הנהנה, ואז לחשה שרק הביאה ספרים ושהיא באה בעצם בשביל הספרים – היא כמעט בכתה.

גם היא בעצם רק רצתה לחזור לחיים שלה, אבל היא לפחות הגיבה

לזה שקרה בינינו משהו. הבחורה אתמול – הרג אותי איך שהיא מסוגלת להמשיך ככה כאילו כלום לא מגיע אליה, כאילו הראש שלה הוא סוג של רדיו שהיא יכולה להחליף בו תחנה מתי שהיא רק רוצה.

אמרתי ביני לביני, כמה דיכאון מסתתר מאחורי ההליכה הזו – טוב מאוד אני יודע. היא חושבת שהיא מסתירה את זה, אבל בעצם אני יודע טוב מאוד על ההדחקות ועל המשחק הזה, כאילו שאפשר להחליט מה בעצם קיים ומה לא.

וחשבתי גם לדבר איתה על זה פתאום, אולי אפילו להתגאות קצת איך אני אלוף בלשלוף הבחנות כאלו בלי שאף אחד יצפה לכך מסביב; לפעמים זהירות ולפעמים דווקא מחטף מהיר – כל הבחנה והעניין שלה.

העלים בינתיים נסחפו על המדרכה ברוח וגם הייתה איזו שקית שנתפסה לי ברגל, אבל היא אפילו לא הסתכלה, היא רק המשיכה והמשיכה.

נזכרתי איך הן כותבות בכרטיסים שלהן באתרי היכרויות שהן היו מעדיפות שיפנו אליהן ככה בחיים הממשיים ולא דרך המדיום המעייף הזה, האינטרנט, וכל כך כעסתי פתאום.

כל כך כעסתי; איך הן מבקשות תמיד בחור שיהיה כנה ונדיב וטוב לב, אחד שלא משחק משחקים – לפעמים הן משתמשות במילה מזמנות – הן מזמנות לעצמן אחד כזה – ובאמת יש משהו רוחני בבקשה הזו – אבל אז הן לא נותנות לו יותר מרבע סיכוי כדי להוכיח את עצמו. והבחור הזה, שהן בעצמן זימנו, נאלץ לקנות את ההצגה במלואה; כאילו שום דבר אף פעם לא רע להן.

וכבר עמדתי לגשת ולהגיד לה משהו מזה – אבל אז בדיוק היא הסתובבה לשנייה וזה היה כל כך ברור מהמבט שלה – ומאיך שהיא מיד הפנתה אותו – שכבר אין לי שום חשיבות בעיניה, שאני סתם הבחור המוזר הזה שהתעלק עליה ברחוב, ושאוּלי אני אפילו קצת מתחיל להפחיד אותה – שויתרתי.

כן, הרגשתי שהמקסימום שעכשיו אוכל להיות עבורה זה קוריוז; שהערב היא עוד תספר עליי לחברות שלה ואחר כך תגיד בטון נדהם-מתלונן כזה "כמה פסיכים יש בעיר הזו" ואני אהיה מבחינתה מחוק! מחוק! מחוק!

טוב, מה שקרה אחר כך קשה לספר. זאת אומרת, לא שקרה דבר נורא כל כך אבל כנראה שבאמת זו היתה היסחפות; היא נכנסה לבניין וכמו שאמרתי, ידעתי שכל פנייה שלי מעתה ועד להודעה חדשה אבודה מראש, כלומר תוביל רק לעימות, כלומר לא תוכל להועיל בשום אופן. ובאמת, אני משער שאם היא רק הייתה עולה במדרגות, שם גם כל זה היה נגמר. אבל לצערי מה שקרה זה שהיא נכנסה לדירת הקרקע.

וזה היה לי ברור פתאום שאני אוכל עוד להמשיך ולראות אותה אם רק אמצא את החלון. קשה להסביר, אבל זו היתה תחושה ממש חזקה, מין ידיעה כזו, ברורה כשמש, שהדברים, כמו מגנט, יתכוונו מעתה והלאה ממש בהתאם לרצון שלי אם רק אעשה את הצעד. לקחתי את הזמן. גור טוב תמיד יודע; החתולות, הן חשות היטב את המתח וצריך להרפות ממנו קצת לפני שאפשר לחזור. היו אלה דקות מתוקות של המתנה. הייתי משועבד כליל לריגוש הזה שאני הולך לראות אותה ובתוכו היה את השקט המיוחד של הכניעה.

לא שהייתי רגוע, להפך. אלא שבהרגשה הזו – שכל הרצונות שלי מכוונים אך ורק למושא אחד והוא בהישג ידי – השקט מופיע תמיד כתופעת לוואי.

עבר לידי מישהו ברחוב ונדמה היה לי שכל רטט בהליכה שלו מפריע לי ולתשוקתי העזה – להציץ.

להציץ! כן, לראות! כמה סקרנות בלתי מוסכרת יש בי לראות! לראות אותה רוחצת כלים, או מדברת בטלפון, או רואה טלוויזיה, לראות אותה ברגעיה האינטימיים ביותר, החבויים ביותר עם עצמה

– אילו הבעות יש לה, מה היא עושה בכלל, איך היא מסתכלת, ואולי... כן, אולי גם לראות את הגוף היפה שלה, את הסוד הענוג והמוצפן הזה שהבגדים מסתירים ממני כל היום, ולשהות איתה שם – במצב החשוף – לעולם לא לשפוט. לעולם! פשוט לשהות שם בנועם איזה זמן.

ובכלל, אנשים שאומרים שלהציץ זה לחרמנים, אז שידעו, טוב, אפשר לחשוב כמה כבר יצא לי להציץ, אבל שידעו, שלפעמים זה גם נובע מאהבה.

ולא שאין עניין גופני, האהבה הזו בהחלט קשורה גם לגוף... אבל עדיין – לא מדובר כאן בחרמנות.

ובאמת לעיתים תוך כדי הצצה ממושכת – כמו זו למשל אתמול, כשהלך והתברר לי שאכן קיימת אפשרות טובה לראות אותה – בהחלט אני יכול פתאום לרצות לבטא את האהבה הזו גם באופן גופני.

העולם הזה מפותל מאוד ונראה לי שאפשר להגיד שבעצם מה שקרה אתמול היה בלתי נמנע. כלומר, כפי שהדברים התגלגלו – אני פשוט לא רואה מה ניתן היה לעשות אחרת;

קודם כל, התאפשר לי בכלל לראות אותה כך לבדה – ישובה על הספה בעוד אני עומד לבטח בחשיכה – וזה כבר, הרי רחוק מלהיות מובן מאליו.

ואז פתאום היא גם התחילה לבכות – ואני לא יודע מה היא ראתה שם – במחשב הנייד – אבל בהחלט שמחתי על כך שעכשיו סופסוף נזכה להכיר באופן אינטימי יותר.

והרי עוד קודם לכן ניחשתי שהיא עצובה – אבל בכלל לא חשתי רצון להתרברב בכך שצדקתי – רק שמחתי שהעצבות נחשפה, כי אליה, מהרגע הראשון, בעצם נמשכתי יותר מכל.

ואז הגיע הדבר שכבר היה יותר מדיי – כשהתחילה פתאום לעשות עם עצמה את הדבר הזה שלא יכולתי לבקש נהדר ממנו...

כמה דומים נהיינו פתאום; אחרי שבכתה... כלומר, כמו אצלי, היא

נגררה מתוך תסכול עד הפעולה הזו – המינית – שהיתה אמורה לנחם אותה...

זה הפך אותה כל כך אנושית בעיניי, כל כך קרובה... שהמשיכה שלי אליה פשוט היתה חייבת כבר להתפרץ; והייתי מוכרח, פשוט מוכרח, לבטא אותו יחד איתה – את הגעגוע הזה למין השני... כך שלא, לא ניתן היה אחרת. ואם הזקנה הזו הייתה חייבת לראות אותי מחלון דירתה ולהתחיל להציק – שיהיה. מעולם לא התיימרת לשלוט בכל נפתולי העולם הזה.

ובאמת התרכזתי, כל עוד יכולתי, במה שקורה כל עוד הוא קורה – כלומר הייתי כל כך מרותק לכל תנועה שלה... שהתפוגגתי ממש – ולא ניתן היה עוד לראות אותי מסביב – והייתי בטוח שגם היא מרגישה כך – שיחד אנחנו חולמים – אבל אז – ממש חצי רגע לפני שהספקתי – טראח! – נטרק.

לא יודע כמה היא באמת התכוונה לטריקה הזו, או שרק הפריעו לה ההצקות של הזקנה... בכל אופן, האינטימיות הסתיימה וחבל; היא דווקא נראתה כל כך יפה שם על הספה. ובמה הסתכלה במחשב? כנראה שלא באתרי היכרויות, משהו רגשי שאפילו עורר אותה מינית, הממ... הזקנה הזו, ממש מגונה איך שפעלה; להקים מהומה סביב אוהבים כשהם בלב לבו של עניין... אוף!

ונותרתי כך בחשיכה. לא כל כך התחשק לי לזוז ממנה – יותר התחשק לי, נגיד, שהיא תצא לחבק אותי שם – זאת אומרת, אחרי מה שהיה – זה היה מקל עלינו את הפרידה – ובכלל, אם תצא לא נזדקק יותר לחלון – נהיה מאה אחוז אנחנו; בלי הדחקות ומשחקים – כן, זה יהיה הניצחון שלנו! אבל אז – כאילו לא עשתה כבר די והותר – פתאום מים; והזקנה, שפתאום הצטללו גם המילים שלה, דיברה חזק במבטא הונגרי, "קישטה! קישטה! מה אתה עומד שם?!" היא החזיקה מיכל מים ביד, "הזמנתי משטרה! אתה שומע? לך! קישטה! לך מכאן!" קצת מסובבת זאת...

התרחקתי לאטי חזרה למדרכה והסתכלתי משם על דלת הבניין – היא עדיין עמדה שם קפואה על מקומה אבל כבר לא כל כך ציפיתי שהיא תנוע – ואז הסטתי את המבט לחשיכה שבה עמדתי קודם וכל הסיפור התבהר לי פתאום, ובמיוחד: שהמשטרה כנראה בדרך. הרמתי ראשי לשמים וראיתי את הירח – ונעשה לי ממש חשק ליילל פתאום, אבל היה קר – זאת אומרת, הייתי עם הבגדים הרטובים והכול – וכבר ממש רעדתי – וגם השעה, היא נהייתה כבר מאוחרת – אז במקום ליילל פשוט הלכתי. הלכתי משם הביתה.

אינטימיות \ עמרי אלעד

שאלתי אותה באותו יום מהי אינטימיות בשבילה.
זה קרה לאחר שעלה בדעתי שאין בה דבר כזה.
'למה מי אתה?' היא ענתה.
זו תשובתך? שאלתי.
היא ענתה שכן.
חששתי.

אחר כך החלה כוססת ציפורניה, יורקת אותן על השטיח
למרגלותיי.
ירדתי למה שאבחנוני כסוף דעתה
והתחלתי אוסף אותן, מפילן אל תוך כף ידי השמאלית, הרכה.
'אם כך זומם אתה ללמדני, שכח מזה', לחשה.
החזרתי לה חיוך רפה.
איך עלתה עלי זאת.
בסתר, אוהב אני להיות מיואש.

המופע של חפר / חן גרינברג

מהעיקול של סוף אלטלנה כבר היה אפשר לזהות את תיאטרון מונטיפיורי. זה לא היה בנין גדול או חדש, ובכל זאת זכה לפופולריות בקרב תושבי העיר הקטנה ומחוצה לה, אולי בגלל שהיה התיאטרון היחיד באיזור. חפר נכנס בצעדים מהוססים, וסקר את המבואה הגדולה. בסופה הבחין בבחורה צעירה שמשקפיה תלויים על קצה אפה באופן שמסכן אותם. היא לא הסיטה את מבטה מהמחשב, גם כשביקש חפר סליחה בלחישה מנומסת, ורק כשהגביר את קולו הבחינה בו, וחייכה.

“שלום, שלומי כאן?” שאל חפר.

“כן, מי אתה?” שאלה הפקידה.

“אמא שלי דיברה איתו”, אמר חפר. “גאולה, גאולה שוסטר”. הפקידה הרימה את השפופרת ולחצה על שני מספרים. “שלומי, יש כאן מישהו שמחכה לך”, אמרה לתוך האפרכסת, ומיד זרקה על חפר מבט שאומר חוסר סבלנות.

“שם?”

“חפר”, אמר בגאווה, “שלומי כאן?”

הפקידה הידקה את האפרכסת לאוזנה, ולאחר שניות ספורות הסיטה אותו הצידה. “הוא שואל אם אתה לאודישן”. “לא, לא באתי אודישן”, אמר חפר, “הוא קרא לי לבוא למבחן קבלה”. הפקידה החזיקה את השפופרת עוד מספר שניות, ואחרי שסגרה את הטלפון השתמשה בתנועות ידיה כדי לכוון את חפר לכניסת האולם. “אמרת לו אבל שזה למבחן קבלה?”, שאל חפר, “לא, לא אמרת לי, אבל אני לא חושבת שצריכה להיות בעיה”.

מלכיאל ישב בשורה הראשונה, והגניב לעיתים קרובות מבט בשעונו. דעתו של חפר הייתה מוסחת ממנו. הוא התרכז בכדורים שהשליך

ותפס באוויר, שלושה ואח"כ ארבעה וחמישה, כשכל הוספת כדור לוותה באנחה כבדה מהשורה הראשונה. כשזריקת הכדורים הסתיימה, קד חפר קידה ארוכה. שקט השתרר באולם, ומלכיאל שילב זרועות, וחיוך קטן נמרח על שפתיו. "נו?" שאל חפר, "עברתי?", "תראה חפר", אמר מלכיאל, "אנחנו מחפשים מישהו מקצועי יותר, להטוטן אמיתי". "אני להטוטן אמיתי", השיב חפר, "חכה, זה כלום מה שהיה פה, עוד לא ראית מה אני יודע לעשות עם יונים". "אני לא בטוח שאני רוצה לדעת מה אתה יודע לעשות עם יונים", אמר מלכיאל, "אבל זה בכל מקרה לא מספיק טוב, מצטער". "אתה עובד עליי, נכון?", אמר חפר בחשדנות, "אתה אהבת את זה, ראיתי שחיכת". "שמחתי שזה נגמר", אמר מלכיאל.

"איפה שלומי?" שאל חפר, "אמא שלי דיברה איתו". "אם אני אקרא לו זה יהיה רק כדי לשכנע אותך לציאת מפה", אמר מלכיאל. "תקרא לו", אמר חפר, "אמא שלי דיברה איתו, היא אמרה שהוא יעביר אותי". מלכיאל הנהן לחפר ויצא מהאולם. אבל שלומי לא הגיע. במקומו הגיעו אנשי האבטחה, שהוציאו את חפר ואת הכדורים שלו החוצה.

חפר לא הרגיש צורך להופיע בתיאטרון כדי לקבל אישור על היכולות שלו, היה לו טוב ככה, כמו שהוא. מופעי הרחוב שהיה נוהג לעשות בעיר הקטנה זכו לסקרנות ואהדה רבה. אנשים שלא הכירו אותו הביעו עניין בו ובעיסוקו, כשהכל נעשה בפיות לוחשים ובאוזניים שומעות. עד שהוחלט לשתף את אנשי התיאטרון בפלא הזה שנקרא חפר שוסטר. זאת הייתה גאולה, אמא שלו, שאלמלא היא, היה חפר ממשיך את מופעי הרחוב שלו באין מפריע. אלא שהצלחתו היחסית הציקה לה. היא רצתה יותר מזה, היא רצתה הצלחה ממשית, שלא יזבזבו את זמנו במופעי הרחוב האלה. "לך לתיאטרון, תראה להם מה אתה יודע", אמרה לו, ומחיאות הכפיים התגברו באוזניה. והוא, ילד טוב של אמא, השתכנע ועשה כדבריה. כשחזר לביתו באותו היום, הבינה כי דבר נורא קרה. היא עמדה במטבח, וסידרה את המטפחת שעל ראשה. היא תמיד מסדרת אותה

כשמשוהו מציק לה, או כשהיא מרגישה לא בנוח. חפר מיקד את מבטו לאצבעות השלובות שלו, כמו ילד עצוב, ומדי פעם הביט באשה שעמדה עם הגב אליו, נמוכה וכועסת. "איפה היה שלומי בכל הסיפור הזה?" אמרה פתאום. "עזבי אותי ממנו", אמר חפר, "במקום לראות אותי שלח אלי את האנשים שלו". "נו, ומה הם אמרו?", "לא יודע", השיב חפר, "הם דיברו בעיקר ברוסית, ואח"כ שמעתי את הדלתות של התיאטרון נסגרות, אבל מהצד השני". "אני אדבר עם השלומי הזה", אמרה גאולה, "הוא לא יעשה צחוק מהבן שלי". "אמרתי לך כבר שאני לא מעוניין בטובות האלה", אמר חפר, "אם הוא לא רוצה אז לא צריך, וחוצמזה אני יכול להסתדר גם בלעדיו". "איך תסתדר, אה? איך תסתדר?", אמרה גאולה, "אני אדבר איתו, מה אכפת לך? מה אתה מעדיף, לחזור לשווארמה?" "אל תדברי איתו", ביקש חפר, "הכבוד שלי יותר חשוב", וגאולה רק הביטה בו במבט קפוא כזה, והנהגה בהסכמה. אבל משהו בתוכה בער.

כשמבנה התיאטרון נגלה מולה היא הידקה את המטפחת לראשה, עד שהאדימה מעט, אבל לא עניין אותה שלווחץ לה. טובת בנה חשובה יותר, והשלומי הזה, הוא לא יעשה צחוק מהבן שלה. היא דילגה על פקידת הקבלה ודפקה על דלת משרדו. כששמעה 'כן' סמכותי נכנסה וצנחה על הכסא מולו.

שלומי הסתובב בכסאו מצד לצד, והביט בגברת שישבה מולו. היא לא אהבה את הסגנון הזה שלו, המתנשא, אבל משהו בו שידר לה בטחון, כאילו מדובר באיש שתוכל לסמוך עליו, ושבידיו יהיה ניתן להפקיד את גורל בנה.

"אכפת לך אם אני אעשן?" שאל פתאום.

"כן", השיבה גאולה, ושלומי הצית סיגריה וירה עשן סמיך בחדר, כמו אגוז של רכב ישן.

"במה אני יכול לעזור?" פתח.

"זה בקשר לבן שלי", אמרה. "חפר, חפר שוסטר".

"חפר שוסטר", חזר שלומי באיטיות על דבריה.

”כן“, אמרה, ”המבחן שלו פה לא עלה יפה.“
”לא עלה יפה לא עלה יפה“, אמר שלומי באדישות ואיפר את
הסיגריה בכוס חד פעמית.
”רצייתי לבקש ממך שתתן לו עוד צ’אנס, אם אפשר“, ביקשה
גאולה.

”תראי, פה זה ביונס, אני לא יכול לשקר לאנשים ולהגיד להם שיש
פה כשרון נדיר. יש לו עוד הרבה עבודה לילד שלך“, אמר ולקח
שאכטה ארוכה. ”הרבה עבודה“, המלים שלו הדהדו בחדר.
”על מה אתה מדבר בדיוק?“, שאלה גאולה, ”הילד הזה עושה מופעי
רחוב וכולם בהלם.“

”מי זה כולם?“ תבע שלומי לדעת.

”האנשים פה, אתה יודע, בעיר.“

שלומי צחק בקול. ”האנשים פה בעיר“, חזר על דבריה, ”הרי אם
אני אקח נייר ואעשה ממנו טייארה הם גם ימחאו לי כפיים. תביני,
גברת שוסטר, הקהל שלי לא מגיע רק מכאן. הרבה אנשים מגיעים
לתיאטרון שלי מרחוק כדי למצוא בו מקום לנוח אחרי יום עבודה.
הבן שלך זה לא משהו שאני יכול להראות להם.“ הוא לקח שאכטה
נוספת, ”אני גם לא בטוח שתיאטרון זה בכלל הכיוון שלו“, אמר.
גאולה סימנה לו לאות ביטול. ”אני יודעת מה טוב לבן שלי“,
אמרה וניסתה להעיף את העשן שהגיע אליה. ”בחייך, ביקשה, תן
לו לעשות עוד מבחן, ותראה איך הוא לוקח את כולם בכיס הקטן.“
שלומי השעין את מרפקיו על השולחן, וכיוון אליה את הסיגריה
הקצרה, ”ומה ייצא לי מזה?“, שאל.

הריח היה בלתי נסבל, אבל גאולה החליטה לסבול עוד כמה שניות,
ובלבד שבנה יקבל את ההזדמנות שרצתה שיקבל. אתה תקבל להטותן
אמיתי“, חייכה לשלומי, שהניד ראשו לשלילה וחיך בערמומיות.
היא הוציאה את הארנק מתיקה, פישפשה בתאים הקטנים, עד
שלבסוף שלפה חמש מאיות, ונתנה לו.

תגידי לו שיבוא מחר למבחן חוזר“, אמר.

”תודה, תודה“, שמחה גאולה, ”אתה לא תצטער.“

היא יצאה ממשדרו בתקווה גדולה, וכשנכנסה לאלטלנה, עצרה בנקודה שבה ראתה את התיאטרון באופן הכי ברור. חיוך נמרח על שפתיה.

הוא בסדר, השלומי הזה, חשבה לעצמה. "יש לך מחר מבחן חוזר, אתה שומע אותי?" אמרה גאולה לדלת הסגורה.

"מבחן חוזר?", שאל חפר מעבר לדלת. "מבחן במה?" "בלהיות להטוטן", השיבה. "קדימה, תתחיל להזיז את עצמך אם אתה רוצה להיות להטוטן אמיתי. אתה יכול לפתוח את הדלת?" "אני להטוטן אמיתי, שיפסיקו לבלבל לך את המוח", קרא חפר. "אם היית להטוטן אמיתי שלומי כבר היה מקבל אותך, והיית מופיע בתיאטרון. תפתח את הדלת כבר, נו."

הדלת נפתחה במהירות. "שלומי?" התפלא חפר, "שלומי שלומי? מהתיאטרון של שלומי? הלכת לשלומי? תעני לי". גאולה חייכה והנהנה. אבל חפר לא חייך. "מי אמר לך ללכת אליו, מי?" נבח חפר.

"קול פנימי", השיבה גאולה, "אני יודעת מה טוב לבן שלי". "אז הקול הפנימי שלך טועה", אמר חפר, "והגיע הזמן שתפסיקו כבר עם הקולות הפנימיים האלה שלך, כבר ראינו מה יצא מזה". "שלומי רוצה לראות אותך", אמרה גאולה, וחפר הוריד את ראשו לרצפה, מיואש. "זה גם הקול הפנימי שלך אמר?"

"לא", השיבה, "שלומי באמת רוצה לראות אותך, מחר יש לך מבחן חוזר", אמרה בגאווה, "אצל שלומי, המנהל של התיאטרון, בכבודו ובעצמו. הוא רוצה לראות אותך, מחר. מבחן חוזר. שלומי". כשמבנה התיאטרון נגלה מולם עוד ניסה חפר לחזור על צעדיו. אבל כשראתה גאולה אמו שהפעולה חוזרת על עצמה, כמו גם קיטוריו של בנה, שילבה את זרועה בזרועו, וטפחה לו על הגב. "אתה תהיה להטוטן אמיתי", הזכירה לו.

"מה רע במופעי רחוב?", שאל אותה תוך כדי הליכה. "אוי, תעשה לי טובה", אמרה גאולה, "האנשים פה בעיר הם לא

רמה. הרי אם אני אקח נייר ואעשה אותו טייארה הם גם ימחאו לי כפיים. אתה צריך שאנשים מבחוץ יאהבו אותך. המופעי רחוב האלה לא יתנו לך כלום”.

השכנועים שלה היו מחזיקים שניות מעטות, ואח”כ מתפוגגים ומתחלפים במחשבות נואשות לנסות לגרום לאמו להניח לו. אבל היו אלו רק מחשבות, קולות פנימיים, שחפר לא הפך למילים של ממש. הוא כבר הבין שהקרב אבוד לו, ושדרך להתחמק מזה לא תהיה לו. כך מצא את עצמו צועד עם אמו לכיוון תיאטרון מונטיפיורי, כשבראשו נוסחה פשוטה: ויתור לרצונות שלך שווה אמה מרוצה.

מלכיאל זיהה את הפנים. הוא לא נראה מרוצה מנוכחותו החוזרת של מי שדאג להעיק בפעם שעברה, ועיווה את פרצופו עוד יותר כשהבחין מאחוריו באישה נמוכה, שירדה לכיוונו בצעדים כבדים במדרגות הרחבות של האולם. ”אה, סליחה“, קרא מלכיאל לעברה, ”אסור להכנס“. ”מה אסור להכנס, זה הבן שלי“, אמרה גאולה וסידרה את המטפחת. היא נכנסה לשורה שבה ישב מלכיאל, והתיישרה לידו. מלכיאל הסתכל עליה במבט כועס. ”אני לא אפריע, אתה לא תרגיש אותי בכלל“, אמרה וטפחה על כתפו. ”קדימה, חפר שלי“, קראה גאולה, ”תתחיל“.

חפר החל להשליך את הכדורים באותה תיאטרליות, כמו שרק הוא יודע. שלושה, ואח”כ ארבעה וחמישה כדורים. גאולה מחאה כפיים, ומדי פעם נתנה מרפק למלכיאל. ”איזה ילד זה, אה?“, אמרה לו בגאווה. אלא שמלכיאל לא התלהב, לא מהמופע, ובטח שלא מגאולה, וכשסיים חפר את השלכת הכדורים, ושאל את מלכיאל לדעתו, נשאר זה האחרון עם הבעת הפנים המאוכזבת, ועם מבט קפוא.

”יופי, לא עברתי, אני הולך הביתה“, אמר חפר ונעלם מאחורי הקלעים. גאולה תקעה במלכיאל מבט מאשים. ”תראה מה עשית, איך אתה לא מתבייש?“ אמרה לו והצביעה על הבמה. ”תראה תראה, ריסקת את הילד!“ היא צללה בתאים הקטנים של ארנקה, ושלפה חמש מאיות, שהדיפו ריח בושם זול. ”קח, קח“, אמרה

לו, "תעביר אותו". מלכיאל היסס. "קח", קראה גאולה ודחפה את השטרות לכיס חולצתו. היא טיפסה לבמה והחלה לחפש את חפר מאחורי הקלעים. התרגשות אחזה בה. היא הלכה במהירות לאורך המסדרונות הצרים עד שהבחינה בו, צועד בבטחון, כאילו מכיר את הדרך. "חפר", קראה לעברו, וקולה השמיע הד חזק. "עברת, הוא העביר אותך", אבל חפר המשיך ללכת. "שמעת מה אמרתי? עברת!", כששמע את צעדיה מתקרבים אליו, פתח בריצה. גם היא התחילה לרוץ, אבל התעייפה מהר מדי, ונעצרה. היא הסירה את המטפחת מראשה והחלה לנגב את הזיעה ממצחה.

שלומי עיזן את הסיגריה שלו לאט, וסובב את הגלובוס הקטן שהונח בצד שולחנו. הוא חיכה לתשובה מהצד השני של הקו, עד שלבסוף שמע את מה שרצה לדעת. "העברתי את חפר", אמר מלכיאל מהצד השני, ונשמע כמו ילד עם רגשות אשמה. "הכל בסדר?", שאל שלומי, ומלכיאל שלף מכיס חולצתו את חמש המאיות שקיבל רק לפני כמה דקות מגאולה, והחזיר אותם למקומם. "הכל מצוין", אמר מלכיאל, "הכל מריח נהדר".

הדלת נפתחה במהירות, ושלומי הרים את ראשו בבהלה. חפר עמד בכניסה לחדר, מתוח וכועס. "תגיד לאמא שלי שלא עברתי, שטעיתם, שלא יודע", הוא התקרב לשולחנו של שלומי. "אבל עברת", אמר שלומי, "אתה לא שמח? הרגע הבוחן שלי העביר אותך." "אבל אני לא רוצה שיעביר אותי, לא רוצה". "טוב, אנחנו לא מכריחים אף אחד", אמר שלומי והעמיד פני נעלב, "אבל עכשיו לבטל הכל זה סיפור שלם. הבוחן שלי כבר עידכן שעברת, עידכן את המזכירה, עידכן את המנהל אירועים, עידכן את...". "אז שייבטל", תבע חפר. "זה לא כל כך פשוט", אמר שלומי בשקט, "תבין אותי, אני מפסיד פה", וחפר פשפש בכיסיו, שלף שלוש מאיות והניח אותן על השולחן. "שייבטל", אמר, ושלומי זרק את הסיגריה בכוס, נשם בכבדות, והרים את השפופרת. "מה הטלפון של אמא שלך?"

מחאות הכפיים דירבנו אותו להמשיך. שלושה, ארבעה וחמישה

כדורים שהושלכו ונתפסו בזוג ידיים מיומנות, על ערימת בלוקים שהיו לו במה. לאט לאט התאספו עוד ועוד אנשים סביבו. מחלון ביתה הביטה גאולה בבחור שמסב להם הנאה, זורק ותופס כדורים, ונראה שמח בחלקו.

”לא יכול להיות“, אמרה לעצמה, ”שיתבייש לו. אני אראה לו מה זה“. היא הביטה בו ובקהל עוד דקות מעטות, ואח”כ יצאה מהבית. עשרים דקות הלכה ברגל, עד שנכנסה למבואה הגדולה, ודפקה על הדלת שלוש פעמים.

כששמעה ‘כן’ סמכותי נכנסה, וצנחה על הכסא.

יומולדת שמח, גברת גולדשמידט / חן גרינברג

היא הייתה הכי יפה בשביל קיריל, הכי נאהבת, ולולא שרשרת הזהב שאבדה לה בילדותה, ודאי הייתה שמחה היום קצת יותר. בפעמים המעטות שחייכה מאז, יכולת בקלות לפקפק בחיוך הזה. הוא ניסה להרגיע אותה לא אחת, ניסה לשנות נושא בכל פעם שדיברה עליה, אבל כל מה שניסה נפל על אוזניים אטומות. "המתנה היחידה שלי ממך", היא היתה ממלמלת בכאב, "הזיכרון היחיד שלי".

קיריל ישב באפס מעשה מול הסחורה הבלויה שלו, והביט בה בחוסר עניין. כשהתריס בחנותו היה נפתח ברעש צורם, היה מוציא כיסא מתוך ערימת בגדים ישנה, ויושב עליו כשגבו לכביש. מדי פעם בפעם היה נרדם ומתעורר בבהלה מצופרי האוטובוסים, שהיו נכנסים לתחנה המרכזית, ויוצאים ממנה ברעש גדול. כשלא היו מגיעים הרבה לקוחות, היה קיריל שוקע בתרדמת שלו, וחושב על זלדה גולדשמידט, הנערה שאהב, איתה בילה את שנות ילדותו בשדות של כפר ויתקין, ולה סיפר את כל מה שלא סיפר אפילו לאמו. הוא נזכר איך היו מסתתרים מאחורי העץ הגדול של בית הספר, ואיך סיפרה לו פעם בדמעות על שרשרת הזהב שקיבלה ממנו ליום ההולדת, שהלכה לאיבוד. הוא חיבק אותה בזרועותיו הקטנות ונשק לה באומץ על הלחי, "לא נורא זלדה שלי. העיקר שאנחנו ביחד". ידיה הקטנות אחזו בכתפו, אך משהו באחיזתה הבהיל אותו, היו אלה טפיחות קטנות ועדינות, שנענעו את קיריל וגרמו לו לפקוח את עיניו ולהרים את ראשו. רעשי הצופרים וצעקות ההמון פילחו את האוויר, ולעיניו של קיריל נגלה אדם שמנמן, מקריח, שידו השמאלית אוחזת מזוודה שחורה, והימנית מושטת בנימוס. "מצטער שבהלתי אותך", אמר והושיט לקיריל את המזוודה שהחזיק. "היום כבר לא עושים אותן כאלה", מלמל קיריל, והאיש הנהן בהסכמה. "אני יודע, היא שכבה בבידעם של אמא שלי עשרים שנה, הרוכסנים

שלה תקועים, אולי תצליח לסדר משהו.“
קיריל בחן את המזוודה בעניין, ושלה מבט קצר באיש. ”תן לי
שלושה ימים“.
האיש הנהן בהסכמה והושיט לו אותה. ”להביא לך משהו על
החשבון?“, שאל.
”אין צורך כרגע“, השיב קיריל, ”המזוודה עדיין סגורה“.

הבניין ברחוב סיני הזמין חתולים חתוכי זנב, שהיו מנסרים את
שתיקת הצהריים בחיפושם אחר גביע של שמנת וקערית מים.
גברת גולדשמידט הייתה מתעוררת משנתה, וכמו אמא מסורה,
הייתה יורדת את כל עשרים וארבע המדרגות, כשבידה שלושה
גביעי שמנת וקערית ריקה. החתולים היו ממהרים אליה, ומתחככים
בה בעונג. היא ניצלה את שעותיה הפנויות בלהביט על החתולים
האומללים, שאכלו ושתו מצלחתה, ותחושת סיפוק מצמררת התגנבה
לגופה. היא התעכבה עליהם שעות ארוכות, וכשהייתה עולה חזרה
לדירתה הייתה הבדידות מכרסמת בה שוב, והילדה העצובה שבה
הייתה חוזרת אליה, ומזילה דמעה. היא ליטפה את צווארה הארוך
בתנועות מעגליות מול המראה, והנידה את ראשה בחוסר הסכמה.

כשהשמש הייתה מתחילה לשקוע היה התריס החלוד נמשך מטה
בתנועה צורמת, והוונטה הייתה עוצרת את סיבוביה. קיריל כיבה
את הרדיו האפור, והוריד את התריס לגובה המדרכה. המזוודה
השחורה לא הייתה נוחה לו, והספק שמא לא יצליח לתקנה הטריד
אותו. תיקון רוקסנים הוא לא עניין של מה בכך, ודורש מחשבה
וידיים זהירות. הוא חשש שבטלנתו רבת השנים הרפתה את ידיו,
ותגובתו הצפויה של האיש, כשישמע שהתיקון העלה חרס בידי
העצלות קיננה בו.

בדרכו הביתה החל לחשב את ימות השבוע, מתי יתחיל וכמה זמן
ייקח תיקון המזוודה. היום אנחנו בעשירי לחודש, חשב לעצמו,
בעוד שלושה ימים זה השלוש עשרה, מחר אני אתחיל לעבוד על זה

זה יהיה האחד עשרה, בשתיים עשרה אני אנסה לתקן את הרוכסנים, בשלוש עשרה היא כבר תהיה מוכנה... מחשבתי נחתכה בחריקת צמיגים צורמת, ובצופר של ביואיק ארוכה וכועסת. "אתה לא רואה שאדום?" קרא איש מקריח מהחלון שנפתח. קיריל הביט בבהלה על הנהג מהאספלט החם. האיש התקרב אליו ומיד זיהה אותו. "אני מצטער, לא שמתי לב", מלמל קיריל.

"אני מקווה שאתה בסדר", אמר האיש והושיט את ידו לקיריל. הוא הביט על המזוודה השחורה שלו, ששכבה על האספלט המחוספס, וקיריל מיהר להרים אותה וחבט בה מספר פעמים כדי להוציא ממנה את האבק.

"לא קרה לה כלום", אמר קיריל, "אני אתקן את הרוכסנים כמה שיותר מהר".

למחרת היום, בשובו מהעבודה, החל קיריל לסרוק בביתו את המזוודה, ולא מצא את הסיבה להיתקעות הרוכסנים. הוא נלחם ברוכסנים בכל כלי אפשרי שהיה לו, עד שמכונת התפירה שלו התערבה, וכל הרוכסנים שהיו תקועים חולצו בשלום. קיריל החל לבדוק את תקינותם של הרוכסנים, ובעוד הוא בודק נתקל בחפץ מרובע וקשה, שעור שחור של מזוודה ישנה הצץ ביניהם. הוא שלח עיניים סקרניות אל פנים המזוודה, ושלף ממנה קופסת עץ מרובעת. הוא פתח את הקופסה במתח ובאיטיות, ואור קטן נדלק בעיניו הכבויות. הייתה זו שרשרת זהב דקה, שהרעידה את ידו שאחזה בה. הוא בחן אותה שעה ארוכה, סובב אותה קדימה ואחורה, ולבו נרגש וחומל. לבסוף החזיר אותה אל קופסת העץ, והניח אותה על השידה בחדר השינה. השעה כבר הייתה מאוחרת, וקיריל כיבה את המנורה הקטנה, ונשכב לישון.

החתולים מרחוב סיני התקבצו ליד הממטרה השבורה, וניסו ללגום טיפות אחרונות. גברת גולדשמידט לא ירדה אליהם היום. משהו אחר העסיק אותה, משהו אחר סיפק את אושרה. היא עמדה שעות

ארוכות מול המראה הגדולה, וליטפה את צווארה הארוך בתנועות מעגליות.
הילדה העצובה שבה בכתה מהתרגשות.

רעש המגע של התריס עם המדרכה הבהיל את קיריל. הוא סגר מוקדם היום, והגביר את קצב הליכתו. המזוודה השחורה ששכח בבוקר כבר מוכנה עבור האיש מוקדם משתכנן, ועל שרשרת הזהב לשוב לבעליה, חשב לעצמו. הוא העיף ברגלו חתול מיילל בכניסה לבניין, ופתח את דלת דירתו. גברת גולדשמידט מיהרה להסתובב, ורצה אליו עם חיוך שקיריל לא ראה כמותו מאז שהיו ילדים, "תודה, תודה, תודה", אמרה לו ונשקה על לחיו. "היא מהממת". קיריל מיהר אל חדר השינה. קופסת העץ נותרה פתוחה על השידה, ושרשרת הזהב בתוכה. הוא הכניס את הקופסה למזוודה השחורה, סגר אותה, והתכוונן לצאת איתה מהחדר. גברת גולדשמידט עמדה בדרכו.

"מה אתה עושה?" שאלה.

"השרשרת הזאת... צריכה לחזור למי שהיא שייכת לו".

גברת גולדשמידט כיווצה את גבותיה. "לא אתה קנית לי את השרשרת?"

"לא", השיב בעצב. "הייתי רוצה לתת לך אותה, אבל היא שייכת למישהו אחר".

"והשרשרת שקנית לי...?", מלמלה גב' גולדשמידט בדמעות, "השרשרת שקנית לי הייתה שייכת לי, ועכשיו היא של מישהו אחר". היא ישבה על המיטה, ובכתה דקות ארוכות.

קיריל ישב לידה ולא ידע את נפשו. המצפון שלו, שייסר אותו כל כך, תבע ממנו מחיר כבד. ברגעים הראשונים של דמעותיה עוד ניסה לשכנע את עצמו, כי לא יהיה זה מעשה כה חמור לתת לה את השרשרת, אלא שהמצפון הציק לו.

"הלוואי והייתי יכול להשאיר אותה בשבילך", מלמל. "אל תבכי, אישה שלי, אל תבכי".

לחיצת ידו של האיש לקיריל הייתה חזקה, עד שזה האדים מעט. "אתה לא יודע כמה אני מתרגש", אמר האיש וניגב זיעה ממצחו. הוא בחן את השרשרת דקות ארוכות, והחזיר אותה לקופסת העץ. לאחר מכן, שלף מכיסו ארנק חום ועבה, והושיט לקיריל חפיסת שטרות עבה. "זה על התיקון, ועל השרשרת האבודה", אמר וחיך. קיריל שלח לו חיוך מאולץ. גב' גולדשמידט הבוכה לא הרפתה ממנו. הוא קיפל את חפיסת השטרות, והכניס אותה בכיס הפנימי של הז'קט. גם היום יסגור מוקדם.

המוכרת הצעירה הגבירה את ערנותה למראה האיש המבוגר, שסקר ארוכות את הויטרינה השקופה, ומדי פעם בפעם מישש את כיסו הפנימי. הזהב והכסף התערבבו ביניהם, וקיריל עבר שורה שורה, לפי הסדר, אבל שום זהב ושום כסף לא דמו לשרשרת של האיש ההוא. הוא הרים את ראשו למוכרת, הנהן אליה בחיוך, והסתובב ללכת, אלא שאז לכדה את עיניו ויטרינה קטנטנה, שניצבה על מעמד נמוך, כמעט בלתי נראה, בצד החנות. קיריל התקרב אליה, ומהזוכוכית העבה הבחין בשרשרת זהב דקה, שלב קטן מנצנץ בה. הוא יכל להבחין דרכה בחיוכה הנרגש של זלדה הקטנה. שרשרת הזזה הייתה זהה לזו שהעניק לה קיריל בילדותם, מאחורי העץ הגדול של בית הספר, וצמרמורת התפשטה בגופו.

המוכרת התקרבה אליו, וקיריל הצביע על השרשרת המנצנצת זהב טהור, ולבו פראי ונרגש.

"זו שרשרת יקרה מאד", מלמלה המוכרת.

"זלדה שלי יקרה לי יותר", אמר קיריל.

היא פתחה את הויטרינה בעדינות, והתרגשותו של המבוגר הפחיתו את חשדותיה.

בערב, לפני שהלך לישון, הניח את קופסת העץ על הכרית, והמתין דקות ארוכות למשמע צעדיה. כשאלה התקרבו לחדר, התכרבל בשמיכה הגדולה, ונשם עמוקות.

עוד רגע ודאי תפרוץ בבכי לא נשלט, עוד רגע ושרשרת הוהב
תפצה על זיכרון הילדות שלה.
כששמע את הדלת נפתחת, הסתובב לצדה השני של המיטה, ועצם
את עיניו.

